

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-71-03

Druk nr 1728
Warszawa, 24 czerwca 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o weterynaryjnej kontroli granicznej
wraz z projektem podstawowego aktu wykonawczego,**

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o weterynaryjnej kontroli granicznej¹⁾

Art. 1. Ustawa określa zasady:

- 1) przywozu i przewozu zwierząt i produktów;
- 2) przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej oraz przeprowadzania kontroli weterynaryjnej:
 - a) w składach celnych, składach wolnocłowych i w magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych,
 - b) działalności związanej z zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywozowych;
- 3) pobierania opłat i pokrywania kosztów związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnych kontroli, o których mowa w pkt 2.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) przywóz – wprowadzanie do wolnego obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zwierząt lub produktów, a także zamiar wprowadzania do wolnego obrotu w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) przewóz – tranzyt w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 3) terytorium Unii Europejskiej – terytoria państw członkowskich Unii

- Europejskiej wymienionych w załączniku do ustawy;
- 4) państwo trzecie — państwo nienależące do Unii Europejskiej;
 - 5) weterynaryjna kontrola graniczna – kontrolę przeprowadzaną przez urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, polegającą w szczególności na kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej;
 - 6) graniczny posterunek kontroli – wyznaczony i zatwierdzony posterunek, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna przywożonych lub przewożonych zwierząt lub produktów, umieszczony na obszarze celnym, w pobliżu granicy państwa;
 - 7) kontrola dokumentów – sprawdzanie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów;
 - 8) kontrola tożsamości – sprawdzanie wzrokowe i potwierdzanie zgodności świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce z tą przesyłką lub sprawdzanie i potwierdzanie umieszczenia i zgodności oznaczeń znajdujących się na zwierzętach lub produktach z treścią świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce;
 - 9) kontrola fizyczna zwierząt – sprawdzanie zwierząt obejmujące pobieranie próbek od zwierząt i przeprowadzanie badań laboratoryjnych tych próbek, a jeżeli jest to wymagane – dokonywanie dodatkowych czynności kontrolnych podczas kwarantanny;
 - 10) kontrola fizyczna produktów – sprawdzanie produktów obejmujące w szczególności kontrolę opakowania i temperatury, a także pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych;
 - 11) produkty – środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego, materiał biologiczny, czynniki chorobotwórcze oraz słoma i siano;
 - 12) przesyłka zwierząt – określoną liczbę zwierząt tego samego gatunku, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, przywożonych lub przewożonych jednym środkiem

- transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 13) przesyłka produktów – określoną liczbę lub ilość produktów tego samego rodzaju, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, przywożonych lub przewożonych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
 - 14) wymagania przywozowe – warunki weterynaryjne dotyczące przywozu zwierząt lub produktów określone w przepisach o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej;
 - 15) osoba odpowiedzialna za przesyłkę – osobę fizyczną, osobę prawną albo inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, będącą właścicielem lub posiadaczem przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt lub osobę dokonującą zgłoszenia takiej przesyłki do weterynaryjnej kontroli granicznej, odpowiedzialną za przesyłkę w trakcie i po przeprowadzeniu tej kontroli;
 - 16) właściwa władza – organ centralny państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego uprawniony do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli lub organ, któremu takie kompetencje zostały powierzone;
 - 17) urzędowy lekarz weterynarii – lekarz weterynarii zatrudniony lub wyznaczony przez właściwą władzę;
 - 18) przeznaczenie celne – przeznaczenie celne przesyłki w rozumieniu przepisów odrębnych²⁾.

Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt domowych towarzyszących podróżnym, przywożonych lub przewożonych w celach niehandlowych, z wyjątkiem zwierząt koniowatych.

Art. 4. 1. Każdą przesyłkę produktów lub przesyłkę zwierząt pochodzącą z państwa trzeciego wprowadzaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poddaje się weterynaryjnej kontroli granicznej.

2. Przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt wprowadza się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez graniczny posterunek kontroli, z uwzględnieniem przepisów prawa celnego oraz przepisów odrębnych.

3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę, z wyprzedzeniem co najmniej jednego dnia roboczego, informuje, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli przejścia granicznego, przez które przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów ma zostać wprowadzona, o przewidywanym czasie przywozu, rodzaju i ilości przywożonej przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt.

Art. 5. 1. Urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli jest uprawniony do wglądu do dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, w tym do manifestów pokładowych na statkach i w samolotach.

2. Właściwe organy celne nadają przeznaczenie celne przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, zgodnie z warunkami ustalonymi w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, o którym mowa w art. 8 ust. 1.

3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów dokonuje jej przywozu albo przewozu zgodnie z nadanym jej przeznaczeniem celnym.

Art. 6. 1. Przesyłkę zwierząt transportuje się pod dozorem celnym do granicznego posterunku kontroli lub do stacji kwarantanny, jeżeli przepisy odrębne o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej, tak stanowią.

2. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, przesyłka zwierząt nie może opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, gdy:

- 1) w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy nie zostanie potwierdzone, że została przeprowadzona weterynaryjna kontrola graniczna i przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe;
- 2) nie zostały uiszczone opłaty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, a w przypadku skierowania przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny lub ich izolacji, nie zostały zabezpieczone środki na pokrycie kosztów z tym

związanych.

3. Pozostałości z produktów przeznaczonych do spożycia przez załogę i pasażerów w środkach transportu w komunikacji międzynarodowej oraz pozostałości z przygotowywania posiłków z tych produktów, poddaje się zniszczeniu na koszt przewoźnika lub osoby odpowiedzialnej.³⁾

Art. 7. Organ celny odmówi dopuszczenia do wolnego obrotu przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, jeżeli przesyłka ta nie została poddana weterynaryjnej kontroli granicznej lub przeprowadzona kontrola wykazała, że przesyłka ta nie spełnia wymagań przywozowych, chyba że przepisy odrębne Unii Europejskiej stanowią inaczej.

Art. 8. 1. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej, przeprowadzający tę kontrolę urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli wystawia osobie odpowiedzialnej za przesyłkę weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, którego wzór jest określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej, oraz poświadcza w tym świadectwie wyniki przeprowadzonej kontroli.

2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów pozostającej pod dozorem celnym, a jeżeli przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów jest przywożona, towarzyszy jej do pierwszego miejsca jej przeznaczenia.

3. W przypadku przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów, które są zgłaszane do procedury wolnego obrotu w granicznym urzędzie celnym w częściach, świadectwo, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na każdą część takiej przesyłki.

Art. 9. Zabrania się przywozu lub przewozu przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów stwarzających groźbę rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt.

Art. 10. 1. Przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów może być przywożona, jeżeli jest:

- 1) zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego lub dokumentu handlowego w co najmniej jednym z języków

urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz państwa końcowego przeznaczenia wydanego przez właściwą władzę państwa pochodzenia;

2) oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.

2. Przywóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny z państw trzecich lub ich części, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską.

3. Przywóz przesyłek produktów jest dopuszczalny:

1) z państw trzecich lub ich części;

2) z zakładów uprawnionych do wprowadzania produktów na terytorium Unii Europejskiej

— które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów, biorąc pod uwagę wymagania dotyczące informowania właściwej władzy o zamiarze przywozu tych przesyłek oraz zgodność przeprowadzania tej kontroli z wymaganiami obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 11. 1. Przewóz przesyłek produktów jest dopuszczalny, jeżeli:

1) przesyłka pochodzi z państwa trzeciego, z którego nie jest zabronione wprowadzanie produktów na terytorium Unii Europejskiej;

2) na ten przewóz zostało wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na pierwsze miejsce wprowadzenia przesyłki na terytorium Unii Europejskiej;

3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę, przed dokonaniem przewozu, zobowiązała się do odebrania przesyłki w razie jej odrzucenia lub do wyrażenia zgody na jej zniszczenie.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli przewóz przesyłek produktów przemieszczanych z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim jest dokonywany wyłącznie w celach przeładunkowych, bez dalszego postoju.

3. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się, jeżeli:

- 1) przesyłce towarzyszą świadectwa weterynaryjne lub inne dokumenty, a w razie potrzeby poświadczone tłumaczenie tych świadectw lub dokumentów;
- 2) przesyłka została poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości w granicznym posterunku kontroli właściwym ze względu na miejsce przywozu przesyłki.

4. Pozwolenie wydaje się, w drodze decyzji, na pisemny wniosek osoby odpowiedzialnej za przesyłkę, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

5. W razie przewozu przesyłki produktów drogą morską lub powietrzną, jeżeli przesyłka:

- 1) nie jest wyładowywana - kontrola dokumentów może zostać ograniczona do sprawdzenia manifestu pokładowego, z zastrzeżeniem art. 37;
- 2) jest przeładowywana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim – kontrola tożsamości i kontrola dokumentów może zostać pominięta.

6. Jeżeli przesyłka produktów może stwarzać zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt albo w przypadku podejrzenia nieprawidłowości, przeprowadza się dodatkowo kontrolę fizyczną.

7. W razie przewozu przesyłki produktów transportem drogowym, kolejowym lub w żegludze śródlądowej, przesyłka powinna:

- 1) zostać wysłana pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, określoną w przepisach odrębnych⁴⁾, do miejsca opuszczenia terytorium Unii Europejskiej wraz z towarzyszącym jej oryginałem świadectwa weterynaryjnego lub innymi dokumentami oraz weterynaryjnym świadectwem przekroczenia granicy, w którym jest wskazany graniczny posterunek kontroli, przez który przesyłka opuszcza terytorium Unii Europejskiej;
- 2) być transportowana, w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez urzędowego lekarza weterynarii, bez wyładowania, oddzielania lub poddawania jakimkolwiek innym czynnościom, po opuszczeniu granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona;
- 3) opuścić terytorium Unii Europejskiej przez graniczny posterunek kontroli, nie później niż w terminie 30 dni od dnia opuszczenia granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

8. Urzędowy lekarz weterynarii, który udzielił pozwolenia, o którym mowa w ust. 3, informuje urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka ma opuścić terytorium Unii Europejskiej, o przewożonej przesyłce produktów, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO⁵⁾.

9. Urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka produktów opuszcza terytorium Unii Europejskiej, potwierdza w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, że przesyłka ta opuściła terytorium Unii Europejskiej oraz przesyła faksem lub za pomocą elektronicznego nośnika informacji lub w inny sposób kopię tego świadectwa do granicznego posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona na terytorium Unii Europejskiej.

10. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka produktów została wprowadzona, nie otrzyma informacji o opuszczeniu przez tę przesyłkę terytorium Unii Europejskiej, w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tej przesyłki, to informuje o tym niezwłocznie właściwe organy celne.

11. Szczegółowy sposób wymiany informacji pomiędzy wejściowym i wyjściowym granicznym posterunkiem kontroli określają przepisy odrębne Unii Europejskiej⁶⁾.

Art. 12. Przewóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny, jeżeli:

- 1) zostało wydane na ten przewóz pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce, w którym przesyłka zostanie przedstawiona do kontroli na terytorium Unii Europejskiej i, jeżeli jest to konieczne, zostało wydane pozwolenie przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz; przepisy art. 11 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio;
- 2) osoba odpowiedzialna za przesyłkę udokumentuje, że pierwsze państwo trzecie, do którego zostanie wprowadzona przesyłka, nie odmówi przyjęcia lub nie odeśle przesyłki, na której przywóz lub przewóz udzieliło pozwolenia;
- 3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę zobowiąże się do przestrzegania podczas transportu przepisów o ochronie zwierząt;
- 4) po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej lub po opuszczeniu stacji kwarantanny przez przesyłkę, urzędowy lekarz weterynarii potwierdzi, że przesyłka ta spełnia wymagania przywozowe;
- 5) urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli powiadomi o opuszczeniu przez przesyłkę tego posterunku właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz oraz graniczny posterunek kontroli wyjścia przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO;
- 6) przejście przez jedno z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej dokona się zgodnie z procedurą przewozową obowiązującą na terytorium Unii Europejskiej; podczas przewozu

jest dopuszczalne dokonywanie czynności na przesyłce tylko w granicznym posterunku kontroli wejścia tej przesyłki lub granicznym posterunku kontroli jej opuszczenia jednego z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz w przypadku gdy wymaga tego dobro zwierząt.

Art. 13. 1. Każdą przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów, pochodzącą z państwa trzeciego przywożoną lub przewożoną, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, chyba że przepisy odrębne Unii Europejskiej w zakresie kontroli tożsamości i kontroli fizycznej stanowią inaczej.

2. Organy celne nie dopuszczają do przywozu lub przewozu przesyłki zwierząt, jeżeli:

- 1) przesyłka ta pochodzi z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz jest zabroniony;
- 2) przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych;
- 3) zwierzęta objęte przesyłką cierpią lub zachodzi podejrzenie, że cierpią lub są chore na chorobę zakaźną lub inną chorobę stanowiącą zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt;
- 4) państwo trzecie, z którego pochodzi przesyłka, nie zastosowało się do wymagań przywozowych;
- 5) zwierzęta nie są zdolne do kontynuowania podróży;
- 6) świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące tej przesyłce nie spełniają wymagań określonych w przepisach o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami.

3. Jeżeli przesyłka produktów spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli.

Art. 14. 1. Jeżeli przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe i nie jest przeznaczona tylko na rynek lokalny, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli.

2. Jeżeli przesyłka zwierząt jest podzielona, to na każdą jej część wydaje się odrębną kopię dokumentów, o których mowa w ust. 1, uwierzytelnioną przez urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli; kopia jest ważna przez 10 dni.

3. W weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informacje dotyczące przeprowadzanych, w toku weterynaryjnej kontroli granicznej, badań oraz ich wyników, a także pobranych próbek oraz ich wyników; jeżeli wyniki pobranych próbek nie są jeszcze znane, to w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informację o terminie uzyskania tych wyników.

4. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej, urzędowy lekarz weterynarii informuje właściwą władzę miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji, o którym mowa w przepisach odrębnych, że zwierzęta są przeznaczone do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, mających specyficzne wymagania, oraz że zostały pobrane próbki, ale wyniki przeprowadzanych badań nie są jeszcze znane wtedy, gdy przesyłka zwierząt opuszcza graniczny posterunek kontroli.

5. Urzędowy lekarz weterynarii w przypadku podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów odrębnych Unii Europejskiej lub wątpliwości co do tożsamości zwierzęcia może dokonać dodatkowych kontroli.

6. Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do zwierząt koniowatych, zarejestrowanych i zaopatrzonych w odpowiednie dokumenty, o których mowa w przepisach dotyczących warunków zootechnicznych i genealogicznych, obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu zwierzętami koniowatymi.

Art. 15. 1. Graniczny posterunek kontroli zatwierdza lub cofa zatwierdzenie Komisja Europejska, zgodnie z przepisami odrębnymi Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych granicznych posterunków kontroli spełniających wymagania, które są określone na podstawie art. 16 ust. 4, wraz ze wskazaniem:

- 1) położenia granicznego posterunku kontroli w:
 - a) porcie morskim,
 - b) porcie lotniczym,
 - c) drogowym posterunku kontrolnym,
 - d) kolejowym posterunku kontrolnym;
- 2) rodzaju produktów lub gatunków zwierząt, których kontrole mogą być dokonywane w danym granicznym posterunku kontroli, biorąc pod uwagę jego wyposażenie i personel weterynaryjny, jeżeli to możliwe z podaniem, które zwierzęta nie mogą być kontrolowane w danych posterunkach oraz, w odniesieniu do zwierząt koniowatych, informacje o godzinach urzędowania granicznych posterunków kontroli upoważnionych do przeprowadzania kontroli tych zwierząt;
- 3) liczby pracowników przydzielonych do weterynaryjnej kontroli granicznej, w tym:
 - a) liczby urzędowych lekarzy weterynarii z przynajmniej jednym urzędowym lekarzem weterynarii na służbie, w czasie gdy graniczny posterunek kontroli jest czynny,
 - b) liczby specjalnie wyszkolonych pracowników pomocniczych;
- 4) wyposażenia i pomieszczeń służących do:
 - a) kontroli dokumentów, kontroli fizycznej i pobierania próbek,
 - b) wykonywania na miejscu podstawowych badań określonych w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej,
 - c) przeprowadzania specjalnych badań nakazanych przez

urzędowego lekarza weterynarii;

- 5) wielkości dostępnych pomieszczeń służących do przetrzymywania zwierząt do czasu otrzymania wyników badań;
- 6) rodzaju sprzętu umożliwiającego szybką wymianę informacji, w szczególności z innymi granicznymi posterunkami kontroli;
- 7) określenie wielkości obrotu handlowego, w tym określenie gatunków i liczby zwierząt przechodzących przez dany graniczny posterunek kontroli.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zawiesza, w drodze zarządzenia, zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli, jeżeli posterunek ten przestał spełniać warunki zatwierdzenia lub w przypadkach poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej o zawieszeniu, o którym mowa w ust. 3, i powodach tej decyzji. Graniczny posterunek kontroli może być ponownie zatwierdzony, jeżeli spełni warunki wymagane do zatwierdzenia; przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 16. 1. Graniczne posterunki kontroli powinny:

- 1) być umiejscowione w pobliżu przejścia granicznego oraz na obszarze wyznaczonym zgodnie z przepisami prawa celnego i przepisami odrębnymi;
- 2) znajdować się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę, któremu może pomagać odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy.

2. Jeżeli istnieją ograniczenia geograficzne, graniczny posterunek kontroli może znajdować się w pewnej odległości od przejścia granicznego, jeżeli posterunek ten jest położony w odpowiedniej odległości od gospodarstw lub miejsc, w których są utrzymywane zwierzęta, które mogą być zakażone chorobami zakaźnymi; w przypadku przewozu transportem kolejowym, graniczny posterunek kontroli może

znajdować się na pierwszej stacji kolejowej wyznaczonej przez właściwą władzę.

3. Urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli jest obowiązany aktualizować informacje zawarte w bazie danych systemu informatycznego, o którym mowa w przepisach odrębnych, o których mowa w art. 11 ust. 11.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzenia granicznych posterunków kontroli, biorąc pod uwagę warunki organizacyjne i techniczne tych posterunków, w odniesieniu do zwierząt i produktów oraz lokalizację tych posterunków w pobliżu przejścia granicznego.

Art. 17. 1. Jeżeli przepisy odrębne obowiązujące na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej albo przepisy państwa miejsca przeznaczenia, przewidują poddanie przesyłki zwierząt kwarantannie lub izolacji, to kwarantannę lub izolację przeprowadza się w:

- 1) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się w państwie pochodzenia przesyłki zwierząt, jeżeli jest poddawana regularnym kontrolom przez przedstawicieli Komisji Europejskiej - w przypadku chorób innych niż pryszczycza, wścieklizna i pomór rzekomy drobiu;
- 2) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 3) gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.

2. Szczegółowe wymagania w zakresie transportu przesyłki zwierząt do miejsc, o których mowa w ust. 1, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

3. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli nakaże, w drodze decyzji, kwarantannę lub izolację przesyłki zwierząt, to odbywa się ona, w zależności od stwierdzonego ryzyka, w jednym z następujących miejsc:

- 1) w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu;
- 2) w gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt;
- 3) w stacji kwarantanny znajdującej się w pobliżu gospodarstwa miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.

4. Stację kwarantanny lokalizuje się w dużej odległości od gospodarstw lub innych miejsc, w których są trzymane zwierzęta mogące być chore na chorobę zakaźną i wyposaża w:

- 1) łatwe do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia służące do załadunku i wyładunku zwierząt ze środków transportu, przeprowadzania kontroli, żywienia, pojenia lub leczenia zwierząt oraz powierzchnię, oświetlenie i wentylację odpowiednie do ilości kontrolowanych zwierząt;
- 2) odpowiedniej wielkości pomieszczenia, przeznaczone dla pracowników stacji odpowiedzialnych za przeprowadzenie kontroli weterynaryjnej, w przebieralni, prysznicie i toalety;
- 3) pomieszczenia i urządzenia do pobierania i badania próbek w związku z przeprowadzanymi kontrolami;
- 4) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z granicznymi posterunkami kontroli oraz urzędowymi lekarzami weterynarii;
- 5) system kontroli zapewniający odpowiednie utrzymanie przetrzymywanych zwierząt;
- 6) sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji.

5. Stacja kwarantanny powinna mieć zapewnioną współpracę ze znajdującym się w jej pobliżu zakładem, posiadającym urządzenia i wyposażone pomieszczenia przeznaczone do utrzymywania żywienia, pojenia, leczenia oraz, jeżeli to niezbędne, do uboju zwierząt.

6. Szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzania stacji kwarantanny, w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

7. Stacje kwarantanny zatwierdza i cofa zatwierdzenie Komisja Europejska, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych stacji kwarantanny, spełniających warunki określone w ust. 4 i 5 oraz w przepisach odrębnych, o których mowa w ust. 6.

9. Urzędowy lekarz weterynarii sprawuje nadzór nad stacją kwarantanny.

Art. 18. 1. Urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli przekazuje dodatkowe informacje właściwej władzy miejsca przeznaczenia przesyłki produktów lub urzędowemu lekarzowi właściwemu ze względu na miejsce przeznaczenia tej przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO, jeżeli:

- 1) przesyłka jest przeznaczona do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, które ma specjalne wymagania określone na podstawie przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, lub
- 2) zostały pobrane próbki, ale wyniki badań nie są jeszcze znane w czasie, w którym przesyłka opuszcza graniczny posterunek kontroli, lub
- 3) przesyłka jest przywożona na specjalne potrzeby, w przypadkach przewidzianych w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej.

2. Przesyłki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, przeznaczone do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości oraz kontroli fizycznej, w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłki są wprowadzane, w celu sprawdzenia czy produkty są zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach Unii Europejskiej lub przepisach obowiązujących na terytorium ich przeznaczenia.

Art. 19. Przesyłkę produktów, która jest nadzorowana przez urzędowego lekarza weterynarii od granicznego posterunku kontroli, przez który zostaje wprowadzona, do miejsca jej przeznaczenia, przewozi się zgodnie z następującymi warunkami:

- 1) przesyłka zostaje wysłana z granicznego posterunku kontroli, do którego wcześniej przybyła, do miejsca przeznaczenia pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii w szczelnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez właściwą władzę lub urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli;
- 2) przesyłka, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 3, pozostaje pod dozorem celnym do czasu dotarcia do miejsca przeznaczenia, zgodnie z procedurą T5, określoną w przepisach odrębnych⁷⁾ oraz otrzymania weterynaryjnego świadectwa przekroczenia granicy, zawierającego potwierdzenie jej przeznaczenia oraz, jeżeli to konieczne, określającego zamierzony proces jej przetworzenia;
- 3) urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli informuje o tej przesyłce właściwą władzę nadzorującą miejsce przeznaczenia przesyłki lub właściwe władze weterynaryjne miejsca przeznaczenia przesyłki za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.

Art. 20. 1. Jeżeli przewóz odbywa się drogą morską lub powietrzną, przesyłka produktów dostarczana do granicznego posterunku kontroli innego niż ten, przez który miała być wprowadzona, położonego na tym samym terytorium, lub znajdującego się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, powinna być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w granicznym posterunku kontroli miejsca przeznaczenia.

2. Jeżeli przesyłka, o której mowa w ust. 1, jest przeładowana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, bezpośrednio lub po wyładunku na płytę lotniska albo na nabrzeże, na okres krótszy niż określony w obowiązujących w Unii Europejskiej przepisach, to osoba odpowiedzialna

za przesyłkę informuje o tym urzędowego lekarza weterynarii. W przypadku gdy istnieje zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, to w wyjątkowych przypadkach, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli może przeprowadzać kontrole dokumentów towarzyszących przesyłce, polegających na sprawdzeniu oryginału świadectwa weterynaryjnego lub innego towarzyszącego jej dokumentu lub ich uwierzytelnionych kopii.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2, dokonuje się w granicznym posterunku kontroli, do którego przesyłka została wprowadzona.

4. Jeżeli przesyłka jest wyładowana w inny sposób niż określony w ust. 2, to powinna:

- 1) być przechowywana wyłącznie przez okres nie krótszy niż wymagany minimalny okres przechowywania i nie dłuższy niż maksymalny okres przechowywania, w warunkach określonych zgodnie z odrębnymi przepisami, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, w obszarze celnym portu lub lotniska w oczekiwaniu na przesłanie do innego granicznego posterunku kontroli drogą morską albo powietrzną;
- 2) być poddana kontroli dokumentów dotyczących przesyłki, o której mowa w ust. 2;
- 3) w uzasadnionych przypadkach, być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, gdy istnieje zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

Art. 21. Minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić, w trybie określonym w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej, do Komisji Europejskiej o zmniejszenie częstotliwości przeprowadzania kontroli fizycznych przesyłek produktów lub przesyłek zwierząt w trakcie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej.

Art. 22. 1. Przewóz przesyłek produktów przeznaczonych do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym,

utworzonego na podstawie przepisów prawa celnego, jest dopuszczalny, jeżeli osoba odpowiedzialna za przesyłkę:

- 1) zadeklarowała, że przesyłka spełnia wymagania przywozowe i jest przeznaczona ostatecznie do wolnego obrotu na terytorium Unii Europejskiej lub
- 2) podała inne przeznaczenie przesyłki, jeżeli przesyłka ta nie spełnia wymagań przywozowych.

2. W przypadku braku wyraźnego wskazania przeznaczenia przesyłki, uważa się, że jest ona przeznaczona do wolnego obrotu.

Art. 23. 1. Przesyłkę, o której mowa w art. 22, poddaje się, w granicznym posterunku kontroli, kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, w celu sprawdzenia czy przesyłka odpowiada wymaganiom przywozowym.

2. Kontrola fizyczna nie jest wymagana, jeżeli z kontroli dokumentów wynika, że przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku podejrzenia, że przesyłka zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

Art. 24. 1. Przesyłce, o której mowa w art. 22, towarzyszą świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty oraz, jeżeli to niezbędne, poświadczony tłumaczenie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów.

2. Jeżeli przesyłka spełnia wymagania przywozowe, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych, a przesyłka może zostać wprowadzona, za zgodą właściwego organu celnego, do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym; przesyłkę taką uznaje się za spełniającą warunki do wprowadzenia do wolnego obrotu.

3. Jeżeli przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych, to urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, wystawia weterynaryjne

świadczenie przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych. W takim przypadku urzędowy lekarz weterynarii oraz właściwy organ celny mogą, w drodze decyzji, udzielić zgody na wprowadzenie tej przesyłki wyłącznie do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, w przypadku gdy:

- 1) przesyłka nie pochodzi z państwa trzeciego, z którego przywóz jest zabroniony;
- 2) składy celne, składy wolnocłowe i magazyny znajdujące się w wolnych obszarach celnych są zatwierdzone do przechowywania tego rodzaju produktów.

4. Zatwierdzenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, dokonuje, w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce położenia składu lub magazynu odpowiednio urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli albo powiatowy lekarz weterynarii, na wniosek prowadzącego ten skład lub magazyn.

5. Składy celne, składy wolnocłowe oraz magazyny znajdujące się w wolnym obszarze celnym dla produktów niespełniających wymagań przywózowych mogą być zatwierdzone, jeżeli:

- 1) spełniają warunki określone w przepisach dotyczących składów lub magazynów do przechowywania poszczególnych rodzajów produktów;
- 2) znajdują się w zamkniętej przestrzeni z punktami wejścia i wyjścia kontrolowanymi w sposób ciągły przez osoby upoważnione przez prowadzącego skład; w przypadku magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, wolny obszar celny powinien być zamknięty, a jego granice, miejsca wejścia i wyjścia poddane ciągłemu dozorowi celnemu;
- 3) zapewni się codzienne dokumentowanie wszystkich przesyłek wprowadzanych do składu lub magazynu lub opuszczających skład lub magazyn, z podaniem rodzaju i ilości produktów w przesyłce oraz nazwy albo imienia i nazwiska oraz adresu odbiorcy przesyłki; w tym zakresie dokumentację przechowuje się przez co najmniej trzy lata;

- 4) są wyposażone w pomieszczenia do składowania lub pomieszczenia chłodnicze pozwalające na oddzielne przechowywanie produktów, które nie spełniają wymagań przywozowych;
- 5) zapewni się pomieszczenia dla osób przeprowadzających kontrole weterynaryjne.

Art. 25. 1. Zabrania się przewozu przesyłki produktów niespełniających wymagań przywozowych do składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, jeżeli przesyłka ta zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

2. Przesyłki produktów nie mogą być wprowadzone do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli nie są pod zamknięciem celnym.

Art. 26. Jeżeli kontrola, o której mowa w art. 23, wykaże, że osoba odpowiedzialna za przesyłkę przedstawiła fałszywe oświadczenie dotyczące przeznaczenia przesyłki, przesyłkę odsyła się albo poddaje zniszczeniu; przepisy art. 34 stosuje się odpowiednio.

Art. 27. 1. Przesyłka, o której mowa w art. 24 ust. 3, może opuścić skład celny, skład wolnocłowy lub magazyn znajdujący się w wolnym obszarze celnym, wyłącznie w celu jej wysłania do państwa trzeciego lub przeznaczenia jej dla przedsiębiorcy zajmującego się zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej albo jej zniszczenia, jeżeli:

- 1) transport tej przesyłki do państwa trzeciego odbywa się zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, ust. 3 pkt 1, ust. 6-11;
- 2) przeznaczenie przesyłki w celu zaopatrzenia środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej odbywa się pod

dozorem celnym zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 11 ust. 7 pkt 1, z podaniem, w załączonym świadectwie, nazwy i lokalizacji tego składu lub magazynu;

- 3) przemieszczenie przesyłki do miejsca zniszczenia odbywa się po skażeniu jej produktów.

2. Przesyłki w trakcie przemieszczania do miejsc, o których mowa w ust.

1 :

- 1) są nadzorowane przez właściwego powiatowego lekarza weterynarii;
- 2) nie mogą być wyładowywane;
- 3) znajdują się w szczelnych pojazdach lub kontenerach, z nałożonymi zamknięciami celnymi.

3. Przesyłki, o których mowa w ust. 2, nie mogą być przemieszczane pomiędzy składami celnymi, składami wolnocłowymi oraz magazynami znajdującymi się w wolnych obszarach celnych.

Art. 28. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej wykaz zatwierdzonych składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz przedsiębiorców zaopatrujących środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywozowych.

Art. 29. 1. Urzędowy lekarz weterynarii, który wydał decyzję w sprawie zatwierdzenia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym sprawuje nadzór nad tymi składami lub magazynami w zakresie przestrzegania warunków zatwierdzenia, o których mowa w art. 24 ust. 5.

2. W razie niespełniania warunków, o których mowa w art. 22-26, właściwy ze względu na miejsce położenia składu lub magazynu urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli albo powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, zawiesza albo wycofuje zatwierdzenie składów celnych, składów

wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

3. W razie zamknięcia, likwidacji albo zniesienia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, osoba prowadząca ten skład lub magazyn informuje o tym fakcie urzędowego lekarza weterynarii, który wydał decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. W takim przypadku urzędowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, wycofuje zatwierdzenie tego składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

4. O wycofaniu lub zawieszeniu zatwierdzenia minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

5. Warunki i sposób kontroli produktów w składach celnych, składach wolnocłowych i magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz transportu przesyłek między tymi miejscami, a także sposób przechowywania i dozwolonego manipulowania tymi produktami są określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 30. 1. Przedsiębiorcy, którzy bezpośrednio zaopatrują środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty do spożycia przez załogę i pasażerów, powinni:

- 1) posiadać pozwolenie, wydane przez urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, na prowadzenie działalności w zakresie zaopatrywania środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów;
- 2) uzyskać produkty, które nie mogą być przetwarzane, chyba że są to produkty spełniające wymagania określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia

publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej;

- 3) posiadać zamknięte pomieszczenia, do których wejście i wyjście są stale kontrolowane przez wyznaczoną do tego celu osobę; jeżeli pomieszczenie to znajduje się w wolnym obszarze celnym, przepis art. 24 ust. 4 pkt 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio;
- 4) zobowiązać się do niewprowadzania produktów niespełniających wymagań przywozowych do spożycia na terytorium Unii Europejskiej;
- 5) powiadamiać niezwłocznie urzędowego lekarza weterynarii o dostarczeniu produktów do pomieszczeń, o których mowa w pkt 3;
- 6) dostarczać produkty bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego lub do specjalnie zatwierdzonego miejsca w porcie przeznaczenia, pod warunkiem zastosowania środków zapewniających, że produkty te nie opuszczą terenu portu z przeznaczeniem na inny teren; transport produktów ze składu ich pochodzenia do portu ich przeznaczenia odbywa się pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 11 ust. 7 pkt 1, a produktom towarzyszy świadectwo weterynaryjne;
- 7) powiadamiać wcześniej właściwe władze portowe, z którego produkty są dostarczane oraz właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia o dacie przesyłania produktów wraz z podaniem szczegółów dotyczących miejsca przeznaczenia;
- 8) udokumentować, że produkty dotarły do miejsca ich końcowego przeznaczenia;
- 9) prowadzić wykaz wprowadzania i wyprowadzania produktów i przechowywać go przez okres co najmniej trzech lat; wykaz powinien umożliwić dokonanie kontroli produktów pozostających w składzie.

2. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1, nie mogą zaopatrywać środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych, z wyjątkiem przypadków zaopatrywania pasażerów i załogi poza obszarami przybrzeżnymi terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej.

3. Właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego produkty są dostarczane, powiadamiają właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia, nie później niż w czasie wysyłki produktów, oraz powiadamiają urzędowego lekarza miejsca przeznaczenia produktów za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.

4. Powiatowy lekarz weterynarii, wydaje, w drodze decyzji, pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, na wniosek przedsiębiorcy, jeżeli spełnia on warunki określone w ust. 1 pkt 2-9.

5. W razie niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 1-3, powiatowy lekarz weterynarii może cofnąć pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1. O cofnięciu informuje on ministra właściwego do spraw rolnictwa, który powiadamia o tym Komisję Europejską i inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

6. Do przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 22 i 23, art. 24 ust. 1, ust. 3 pkt 1 i 2, ust. 5 pkt 1,3 i 4, art. 29 ust. 1 oraz art. 44 ust. 3 pkt 5.

7. Szczegółowe procedury kontroli przeprowadzanych w czasie wysyłki, podczas transportu i w czasie dostarczania produktów bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego, włączając w to przedstawienie dokumentu potwierdzającego, że produkty te osiągnęły ich dozwolone przeznaczenie, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 31. Produkty nieprzeznaczone do wolnego obrotu oraz te, którym nadano inne niż wymienione w art. 22 ust. 1 przeznaczenie celne, jeżeli nie zostały wcześniej zniszczone lub zwrócone, poddaje się kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu stwierdzenia, czy spełniają wymagania przywozowe.

Art. 32. 1. Dopuszcza się ponowny przywóz przesyłki produktów pochodzącej z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, której przyjęcia odmówiło państwo trzecie, jeżeli:

- 1) przesyłce towarzyszy:
 - a) oryginał albo poświadczona kopia świadectwa weterynaryjnego zawierającego wskazanie powodów odmowy przyjęcia przesyłki przez państwo trzecie oraz gwarancje, że warunki dotyczące przechowywania i transportu przesyłki zostały zachowane oraz stwierdzenie, że przesyłka nie została poddana jakimkolwiek czynnościom manipulacyjnym,
 - b) dokument od przewoźnika, w przypadku zaplombowanych kontenerów, potwierdzający, że zawartość nie była poddana manipulacji lub nie została wyładowana;
- 2) przesyłka zostanie poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości oraz w przypadkach, o których mowa w art. 37, kontroli fizycznej;
- 3) przesyłka jest zwrócona bezpośrednio, zgodnie z warunkami określonymi w art. 19, do zakładu pochodzenia w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym zostało wydane na nią świadectwo weterynaryjne; jeżeli przewóz ma nastąpić przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, to jest wymagana zgoda urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które przesyłka po raz pierwszy przechodzi na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, wydana w imieniu wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, przez które przesyłka będzie przewożona.

2. Nie można odmówić ponownego przywozu przesyłki produktów pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej, odrzuconej przez państwo trzecie, jeżeli właściwa władza, która wydała oryginalne świadectwo weterynaryjne,

zgodziła się przyjąć z powrotem przesyłkę oraz zostały spełnione warunki określone w ust. 1.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, produkty zostaną wysłane w warunkach, które zapewniają, że transport zostanie przeprowadzony do zakładu pochodzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 19, w szczelnych środkach transportu, oznakowanych i zaplombowanych przez właściwe władze, tak aby plomby uległy uszkodzeniu w czasie otwierania kontenera.

4. Urzędowy lekarz weterynarii, który wydał decyzję dopuszczającą transport, informuje o tym właściwe władze miejsca przeznaczenia za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.

Art. 33. 1. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają produkty:

- 1) stanowiące część osobistego bagażu podróżnych i przeznaczone do bezpośredniego spożycia, jeżeli pochodzą z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz nie jest zabroniony, w ilościach określonych na podstawie przepisów odrębnych;
- 2) wysyłane jako małe paczki przeznaczone dla osób fizycznych i nie są sprowadzane w celach handlowych oraz pochodzą z państwa trzeciego lub jego części, z których przywóz nie jest zakazany;
- 3) przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów, na pokładzie międzynarodowych środków transportu, pod warunkiem, że produkty te nie zostaną wprowadzone na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Jeżeli produkty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lub ich odpadki kuchenne są wyładowane, to podlegają zniszczeniu. Zniszczenie tych produktów nie jest konieczne, gdy są one przenoszone bezpośrednio z jednego międzynarodowego środka transportu na inny środek transportu w tym samym porcie i pod dozorem celnym.

3. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają również produkty:

- 1) które nie przekraczają ilości określonej na podstawie przepisów odrębnych Unii Europejskiej oraz zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętym pojemniku o wskaźniku sterylizacji F_0 w wysokości co najmniej 3,00 oraz:
 - a) stanowią część bagażu podróżnych i są przeznaczone do osobistego spożycia,
 - b) są wysyłane jako małe paczki przeznaczone dla osób fizycznych, pod warunkiem, że nie są sprowadzane w celach handlowych;
- 2) które są wysłane jako próbki handlowe lub są przeznaczone na wystawę, pod warunkiem, że nie są przeznaczone do sprzedaży oraz mają wcześniej wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii;
- 3) które są przeznaczone do określonych badań lub analiz, jeżeli zapewniono, że takie produkty nie zostaną dostarczone do spożycia przez ludzi.

4. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wydaje się, w drodze decyzji, na wniosek zainteresowanego, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

5. Po zakończeniu wystawy, o której mowa w ust. 3 pkt 2, lub przeprowadzeniu badań lub analiz, o których mowa w ust. 3 pkt 3, produkty, z wyjątkiem ich ilości użytych do badań lub analiz, zostają zniszczone lub odesłane na warunkach określonych przez urzędowego lekarza weterynarii.

Art. 34. 1. Jeżeli dokonano przywozu przesyłki bez przedstawienia jej do weterynaryjnej kontroli granicznej, właściwy miejscowo urzędowy lekarz weterynarii dokonuje zajęcia przesyłki i wydaje decyzję w sprawie jej odesłania, a w przypadku gdy odesłanie przesyłki nie jest możliwe – decyzję w sprawie jej zniszczenia.

2. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaże, że przesyłka produktów nie spełnia wymagań przywozowych lub taka kontrola wykaże nieprawidłowości, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, urzędowy lekarz weterynarii, wydaje decyzję w sprawie:

- 1) odesłania przesyłki poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej z tego samego granicznego posterunku kontroli do miejsca uzgodnionego z osobą odpowiedzialną za przesyłkę, przy użyciu tego samego typu środka transportu, w terminie 60 dni od dnia wydania decyzji, jeżeli wyniki weterynaryjnej kontroli granicznej oraz wymagania zdrowotne na to pozwalają;
- 2) zniszczenia przesyłki, jeżeli jej odesłanie jest niemożliwe albo upłynął termin, o którym mowa w pkt 1, albo osoba odpowiedzialna za przesyłkę wyraziła na to zgodę.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, urzędowy lekarz w granicznym posterunku kontroli:

- 1) wprowadza informacje o odrzuceniu przesyłki do bazy danych systemu informatycznego, zgodne z przepisami odrębnymi⁵⁾;
- 2) unieważnia, w sposób określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej, świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące odrzuconej przesyłce, w celu uniemożliwienia powtórnego wprowadzenia tej przesyłki przez inny graniczny posterunek kontroli.

4. Zniszczenie przesyłki na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2 pkt 2, następuje w przewidzianych do tego celu urządzeniach, znajdujących się możliwie blisko granicznego posterunku kontroli, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 6 ust. 3.

5. Do czasu odesłania przesyłki lub potwierdzenia powodów odmowy przywozu, urzędowy lekarz weterynarii zapewnia przechowanie przesyłki pod swoim nadzorem, na koszt osoby odpowiedzialnej za przesyłkę.

Art. 35. 1. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaże, że przesyłka zwierząt nie spełnia warunków określonych w przepisach ustawy lub przepisach odrębnych lub taka kontrola wykaże inne nieprawidłowości, to urzędowy lekarz weterynarii, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, wydaje decyzję w sprawie:

- 1) udzielenia zwierzętom schronienia, ich żywienia i pojenia, a jeżeli to niezbędne także leczenia albo
- 2) umieszczenia w stacji kwarantanny lub w izolacji, albo
- 3) odesłania, w terminie wyznaczonym przez właściwego urzędowego lekarza weterynarii, zwierząt poza terytorium Unii Europejskiej, jeżeli zdrowie zwierząt i ich dobro na to pozwolą.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, urzędowy lekarz weterynarii:

- 1) wprowadza informację do bazy danych systemu informatycznego o odrzuceniu przesyłki, zgodnie z przepisami odrębnymi⁵⁾;
- 2) unieważnia świadectwo weterynaryjne lub inny dokument towarzyszący odrzuconej przesyłce.

3. Jeżeli odesłanie przesyłki zwierząt jest niemożliwe, szczególnie z powodu dobra zwierząt, to urzędowy lekarz weterynarii, po uzyskaniu zgody Głównego Lekarza Weterynarii i po przeprowadzeniu badania przedubojowego, może wydać decyzję w sprawie uboju zwierząt z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi - zgodnie z warunkami określonymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

4. W innych przypadkach niż określone w ust. 3, urzędowy lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie:

- 1) uboju zwierząt do celów innych niż spożycie przez ludzi albo
- 2) zniszczenia tusz, określając warunki dotyczące kontroli zastosowania otrzymanych produktów.

5. Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję Europejską o przypadkach udzielenia zgody, o której mowa w ust. 4.

6. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę ponosi koszty wykonania czynności, o których mowa w ust. 4, związanych ze zniszczeniem przesyłki albo przeznaczeniem mięsa do innych celów.

7. Dochód pochodzący ze sprzedaży produktów, o których mowa w ust. 4, zwraca się osobie odpowiedzialnej za przesyłkę, po potrąceniu kosztów poniesionych przez organy Inspekcji Weterynaryjnej.

Art. 36. Świeże produkty rybne wylądowane ze statku pływającego pod banderą państwa trzeciego, przed objęciem procedurą wprowadzenia do wolnego obrotu, poddaje się takim samym kontrolom weterynaryjnym, jak kontrole ryb wylądowywanych ze statków pływających pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 37. 1. Urzędowy lekarz weterynarii w razie podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub w razie wątpliwości co do:

- 1) tożsamości lub ostatecznego miejsca przeznaczenia przesyłki;
 - 2) spełniania przez produkt wymagań dla tego rodzaju produktu;
 - 3) spełniania przez produkt wymagań dotyczących zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt
- może przeprowadzić kontrolę weterynaryjną, aby potwierdzić albo wykluczyć to podejrzenie.

2. Kontrolowane produkty pozostają pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii do czasu uzyskania wyników kontroli.

3. Jeżeli wyniki kontroli potwierdzą naruszenie przepisów ustawy lub przepisów, o których mowa w ust. 1, to zwiększa się częstotliwość kontroli produktów pochodzących z tego samego miejsca.

Art. 38. 1. Jeżeli na terytorium państwa trzeciego wystąpi choroba zakaźna lub inna choroba zwierząt stanowiąca poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zdrowia

zwierząt albo jeżeli wystąpi inna okoliczność związana z zagrożeniem dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzi, minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie działań określonych w przepisach odrębnych.

2. Jeżeli jedna z kontroli przewidzianych w ustawie lub przepisach odrębnych wykaże, że przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów pochodząca z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, stanowi niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub zwierząt:

- 1) urzędowy lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie zajęcia i zniszczenia przesyłki oraz informuje o tym inne graniczne posterunki kontroli państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o poczynionych ustaleniach i miejscu pochodzenia przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, zgodnie z przepisami odrębnymi.

3. Jeżeli Komisja Europejska nie podejmie, na podstawie przepisów odrębnych, tymczasowych środków zapobiegawczych w stosunku do państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, lub zakładu znajdującego się w tym państwie, minister właściwy do spraw rolnictwa może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, informując o tym inne państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Art. 39. Główny Lekarz Weterynarii zapewnia inspekcjom dokonywanym przez ekspertów weterynaryjnych Unii Europejskiej wszelką pomoc, niezbędną do wykonywania ich zadań, oraz przekazuje, jeżeli to konieczne, właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej informacje związane z przeprowadzaniem kontroli weterynaryjnych.

Art. 40. 1. Jeżeli przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy kontrola wykaże, że zostały poważnie lub wielokrotnie naruszone przepisy ustawy lub przepisy odrębne Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, Główny Lekarz Weterynarii:

- 1) informuje Komisję Europejską o rodzaju produktów i przesyłce, których dotyczy naruszenie przepisów;
- 2) zarządza kontrolę wszystkich produktów pochodzących z tego samego miejsca.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, kolejne 10 przesyłek pochodzących z tego samego miejsca powinno być wstrzymane, a koszt przeprowadzenia kontroli fizycznej, z pobraniem próbek i badaniem laboratoryjnym, zabezpieczony.

3. Jeżeli dodatkowa kontrola, o której mowa w ust. 2, potwierdzi naruszenie przepisów ustawy lub przepisów odrębnych w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, to przesyłka lub jej część zostaje zniszczona.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o wynikach kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

5. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaże, że zostały przekroczone dopuszczalne poziomy pozostałości substancji zakazanych i pozostałości chemicznych, biologicznych i weterynaryjnych produktów leczniczych, przepis ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 41. 1. Jeżeli na podstawie wyników kontroli wykonywanych w miejscu sprzedaży produktów, Główny Lekarz Weterynarii uzna, że przepisy ustawy lub przepisy odrębne w zakresie weterynaryjnej kontroli nie są przestrzegane w granicznym posterunku kontroli, w składzie celnym, składzie wolnocłowym lub magazynie znajdującym się w wolnym obszarze celnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to kontaktuje się bezzwłocznie z właściwą władzą tego państwa.

2. Jeżeli Główny Lekarz Weterynarii uzna, że podjęte przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, o którym mowa w ust. 1, środki są niewystarczające to dokona przeglądu, wraz z właściwymi władzami zainteresowanego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, i zaproponuje sposób poprawy sytuacji.

3. W razie zwrócenia się przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej do Głównego Lekarza Weterynarii w sprawie, o której mowa w ust. 1, Główny Lekarz Weterynarii podejmie wszelkie niezbędne środki oraz poinformuje właściwe władze tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

4. W przypadku powtarzających się naruszeń przepisów w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Główny Lekarz Weterynarii informuje o tym Komisję Europejską oraz właściwe władze pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 42. 1. Główny Lekarz Weterynarii sporządza program wymiany przedstawicieli upoważnionych do dokonywania weterynaryjnej kontroli granicznej na terytorium państw Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy plan i zakres programu wymiany przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę bieżące zadania i potrzeby w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej.

3. Główny Lekarz Weterynarii przedstawia corocznie, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, sprawozdanie z wykonania programu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 43. Urzędowi lekarze weterynarii uczestniczą w programach szkoleniowych w zakresie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej, organizowanych i prowadzonych na podstawie przepisów dotyczących organizacji Inspekcji Weterynaryjnej.

Art. 44. 1. Koszty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnych kontroli, określonych na podstawie przepisów ustawy, pokrywa osoba upoważniona do dysponowania przesyłką.

2. Koszty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej obejmują opłaty i zwrot wydatków.

3. Opłaty pobiera się za:

- 1) udzielanie pozwoleń;
- 2) wydawanie świadectw;
- 3) przeprowadzanie kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej;
- 4) czynności związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, o której mowa w art. 11, 12 i 32;
- 5) czynności związane z przeprowadzaniem kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych i magazynach w wolnych obszarach celnych;
- 6) pobieranie próbek do badań laboratoryjnych;
- 7) działania w zakresie kwarantanny lub izolacji podejrzanych o chorobę zwierząt;
- 8) udzielanie zwierzętom schronienia, żywienia, pojenia oraz leczenia;
- 9) badania monitoringowe substancji zakazanych i pozostałości chemicznych, biologicznych i weterynaryjnych produktów leczniczych wykonywanych w związku z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej przywożonych zwierząt lub produktów;
- 10) uśmiercanie zwierząt podejrzanych lub chorych na chorobę zakaźną;
- 11) uśmiercanie zwierząt podatnych na chorobę zakaźną, jeżeli jest to niezbędne do usunięcia ogniska zakażenia;
- 12) nieszkodliwe usunięcie zwłok zwierząt i ich części oraz produktów stwarzających zagrożenie;

- 13) oczyszczanie, odkażanie miejsc przebywania zwierząt oraz miejsc załadunków i miejsc przeprowadzania zwierząt;
- 14) zabezpieczenie produktów, co do których istnieje podejrzenie, że stanowią zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi i zwierząt.

4. Do wydatków należą:

- 1) koszty dojazdu do miejsca przeprowadzania weterynaryjnych kontroli określonych na podstawie ustawy;
- 2) koszty opłat telefonicznych i telegraficznych;
- 3) inne udokumentowane koszty związane z przeprowadzaniem kontroli, o których mowa w pkt 1.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w ust.3, oraz wysokość środków wnoszonych na zabezpieczenie kosztów związanych z przeprowadzaniem kontroli weterynaryjnych przesyłek zwierząt i produktów, w tym skierowaniem przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny lub ich izolacji, oraz szczegółowy sposób i tryb ich rozliczania, mając na względzie zapewnienie pokrycia kosztów przeprowadzania tych czynności i kontroli.

Art. 45. 1. Opłaty, o których mowa w art. 44, stanowią dochody budżetu państwa i wnosi się je przed przeprowadzeniem weterynaryjnej kontroli granicznej na rachunek bankowy właściwego terytorialnie granicznego posterunku kontroli.

2. Świadczenia i inne dokumenty wydaje się po okazaniu dowodu wpłaty na rachunek bankowy właściwego terytorialnie granicznego posterunku kontroli.

Art. 46. Do należności pieniężnych z tytułu opłat oraz kosztów przeprowadzania kontroli weterynaryjnych, określonych na podstawie ustawy, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 47. Kto przywożąc lub przewożąc przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów nie przedstawi ich do weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli

weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych, podlega grzywnie do 50 000 zł.

Art. 48. Kto, będąc osobą odpowiedzialną za przesyłkę:

- 1) nie informuje o zamiarze przywozu lub przewozu zwierząt lub produktów przez graniczny posterunek kontroli;
 - 2) nie udostępnia dokumentów i nie składa wyjaśnień związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych;
 - 3) nie wprowadza przesyłki do zadeklarowanego i zatwierdzonego zakładu lub innego miejsca przeznaczenia
- podlega grzywnie.

Art. 49. W ustawie z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.⁸⁾)wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 uchyla się pkt 34-40, 43 i 44;
- 2) w art. 5:
 - a) w ust. 1 uchyla się pkt 9a i 12,
 - b) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 4-5, 7, 7a, 9, wydaje decyzję administracyjną stwierdzającą spełnienie warunków weterynaryjnych do prowadzenia tej działalności albo o ich niespełnieniu. Odwołanie od decyzji przysługuje w trybie przewidzianym w art. 39 ust. 2.”,
 - c) uchyla się ust. 3e i ust. 3f ,
 - d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki weterynaryjne

wymagane przy prowadzeniu poszczególnych rodzajów działalności wymienionych w ust. 1 pkt 1-8 i 9b, a także sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 3c, oraz otrzymywanie z niego wypisu, mając na względzie zapewnienie ujednoczenia warunków weterynaryjnych na terytorium Unii Europejskiej.”;

3) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie stwierdzenia, że działalność, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1-9 i 9b oraz ust. 1a, jest prowadzona niezgodnie z warunkami weterynaryjnymi, powiatowy lekarz weterynarii może wydać decyzję administracyjną nakazującą usunięcie uchybień lub wstrzymującą prowadzenie działalności do czasu ich usunięcia.”;

4) uchyla się art. 10-16, art. 18, art. 36 ust. 5 i art. 50a;

5) w art. 51 w ust. 1 uchyla się pkt 3 i 7.

Art. 50. Do postępowań w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy, wszczętych, a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 51. Dotychczasowe punkty kontroli granicznej z dniem wejścia w życie ustawy stają się granicznymi posterunkami kontroli.

Art. 52. Zarządzający przejściami granicznymi są zobowiązani do nieodpłatnego udostępniania odpowiednich pomieszczeń biurowych, laboratoryjnych, socjalnych oraz powierzchni magazynowych dla zatrzymanych przesyłek zgodnie z wymaganiami zawartymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 53. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

-
- 1) Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy Rady z dnia 15 lipca 1991 r. 91/496/EWG określającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt, wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich, zmienionej przez dyrektywę Rady z dnia 19 listopada 1992 r. 92/628/EWG oraz dyrektywę Rady 97/78/EWG z dnia 18 grudnia 1997 r. określającą zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich.
Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.
 - 2) Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny znowelizowane Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.
 - 3) Tryb i sposób postępowania z pozostałościami cateringowymi reguluje Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1774/2002 z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy zdrowotne dotyczące ubocznych produktów zwierzęcych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.
 - 4) Procedurę T1 określają przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.
 - 5) Przepisy określone w Decyzji Komisji 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r. w sprawie skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne (ANIMO).
 - 6) Przepisy określone w Decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1993 r. o komputeryzacji weterynaryjnych procedur importowych (Projekt Shift).
 - 7) Procedurę T5 określają przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.
 - 8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450.

22/06/esz

Terytoria państw członkowskich Unii Europejskiej

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Czeskiej
3. Terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
4. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
5. Terytorium Republiki Estonii
6. Terytorium Republiki Greckiej
7. Terytorium Królestwa Hiszpanii z wyjątkiem Ceuty i Melilli
8. Terytorium Republiki Francuskiej
9. Terytorium Republiki Irlandii
10. Terytorium Republiki Włoskiej
11. Terytorium Republiki Cypru
12. Terytorium Republiki Łotwy
13. Terytorium Republiki Litwy
14. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
15. Terytorium Republiki Węgier
16. Terytorium Republiki Malty
17. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
18. Terytorium Republiki Austrii
19. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
20. Terytorium Republiki Portugalskiej
21. Terytorium Republiki Słowenii
22. Terytorium Republiki Słowackiej
23. Terytorium Republiki Finlandii
24. Terytorium Królestwa Szwecji
25. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej ma zastąpić regulacje prawne zawarte w rozdziale 3 „Zapobieganie przenoszeniu z zagranicy i za granicę chorób zakaźnych zwierząt” ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.). Zastąpienie zawartych w tym rozdziale przepisów nowymi uregulowaniami jest konieczne ze względu na obowiązek dostosowania przepisów krajowych do wymagań określonych w prawie Unii Europejskiej. Niezależnie od konieczności wprowadzenia do krajowego systemu prawa rozwiązań prawnych przyjętych w Unii Europejskiej w zakresie określanym jako „weterynaryjna kontrola graniczna”, obowiązujące przepisy ww. ustawy, dotyczące tej problematyki, są niewystarczające, niekompletne i nieodpowiadające wymaganiom i problemom występującym w trakcie przeprowadzania kontroli granicznej towarów. Niedociągnięcia i luki obowiązujących przepisów w tym zakresie były często podnoszone jako bariery hamujące integrujący się rynek krajowy i europejski (w znaczeniu Unii Europejskiej) oraz utrudniające przepływ towarów. Ponadto praktyczne stosowanie przepisów rozdziału 3 obowiązującej ustawy budziło i budzi liczne wątpliwości. Należy stwierdzić, że niezależnie od konieczności implementacji prawa Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, obowiązujące w tej materii przepisy nie odpowiadają potrzebie zapewnienia sprawnego i bezkolizyjnego przepływu produktów.

Nadrzędną potrzebą i celem opracowania nowej regulacji w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej jest konieczność dostosowania procedur kontrolnych do wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej i stworzenie w ramach krajowego porządku prawnego możliwości przeprowadzania tej kontroli w sposób zgodny z prawem Unii Europejskiej. Z chwilą przystąpienia przez Polskę do Unii Europejskiej, procedury weterynaryjnej kontroli granicznej powinny już być zgodne z procedurami obowiązującymi w wszystkie państwa członkowskie. Przyjęcie takiego założenia implikuje konieczność wdrożenia rozwiązań systemowych na dzień uzyskania członkostwa Polski w UE.

Należy zwrócić uwagę, że implementacja prawa unijnego nie może dokonać się drogą nowelizacji obowiązującej ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. Względny

legislacyjne przemawiające za koniecznością opracowania nowej ustawy w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej są następujące.

Zagadnienia związane z weterynaryjną kontrolą graniczną są uregulowane w prawie UE bardzo szeroko, wobec czego ewentualna, kolejna nowelizacja obowiązującej ustawy (w szczególności jej rozdziału 3) byłaby bardzo obszerna.

Wdrożenie prawa UE nie jest możliwe na poziomie aktów wykonawczych, których upoważnienia ustawowe są zawarte w rozdziale 3 ustawy. Nie jest możliwe, ze względu na zasady opracowywania aktów prawnych oraz hierarchię źródeł prawa, uregulowanie, w drodze rozporządzeń, materii o charakterze ustawowym, w tym zgodnego z prawem Unii, trybu i warunków funkcjonowania weterynaryjnej kontroli granicznej, zagadnień różnego typu pozwoleń, warunków, trybu oraz sposobu przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej lub kwestii szybkiej ścieżki implementacji decyzji Komisji Europejskiej, dotyczących w szczególności zagrożenia epidemiologicznego i epizootycznego. Należy dodać, że w toku weterynaryjnej kontroli granicznej, na osobach odpowiedzialnych za przesyłkę ciąży różne obowiązki, których nałożenie wymaga aktu prawnego o randze ustawy.

Dokładna implementacja prawa Unii na podstawie obecnego brzmienia upoważnień ustawowych jest praktycznie niemożliwa. Upoważnienia te są albo zbyt wąskie (jak przykładowo: art. 11 ust. 10 pkt 1, czy art. 15a ust. 2 pkt 1) albo za szerokie (art. 11 ust. 9 pkt 1). Opracowywanie, na podstawie obowiązujących przepisów ustawy, projektów aktów wykonawczych, spotykało się każdorazowo z negatywną opinią Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, w której podnoszono, że prawo Unii nie jest w dostatecznym zakresie implementowane.

Kierując się koniecznością dokładnej implementacji prawa Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej należałoby przejść na grunt prawa krajowego pojęcia i definicje określone w prawie Unii Europejskiej. Rodziłoby to konieczność opracowania nowego „słowniczka” do obowiązującej ustawy, sporządzonego specjalnie na potrzeby jej rozdziału 3. Takie rozwiązanie rozchwiałoby spójność całego aktu prawnego oraz byłoby niezgodne z zasadami konstrukcji aktów prawnych.

Powyższe względy decydują o tym, że zaproponowano uchylenie rozdziału 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. i „wyjęcie” problematyki weterynaryjnej kontroli granicznej z tej ustawy, tworząc nowy projekt, wdrażający przepisy stosownych w tym zakresie dyrektyw UE. Ze względów legislacyjnych, jaki i merytorycznych, tylko nowy

akt prawny o randze ustawy gwarantuje pełną implementację przepisów prawa Unii Europejskiej w zakresie:

- 1) zasad przywozu zwierząt i produktów;
- 2) przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej;
- 3) przeprowadzania kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych i magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych.

Zgodnie z art. 1, projekt ustawy określa zasady przywozu i przewozu zwierząt i produktów, przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej oraz przeprowadzania kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych i w magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych, działalności związanej z zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywozowych oraz pobierania opłat i pokrywania kosztów związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnych kontroli. Spod reżimu projektu ustawy wyłączono regulację przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt domowych towarzyszących podróżnym, przywożonych lub przewożonych w celach niehandlowych, z wyjątkiem zwierząt koniowatych, z uwagi na regulowanie tej problematyki przepisami odrębnymi.

Podstawową zasadą projektu ustawy jest to, że każdą przesyłkę produktów lub przesyłkę zwierząt pochodzącą z państwa trzeciego wprowadzaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poddaje się weterynaryjnej kontroli granicznej. Wprowadzanie tych przesyłek na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odbywa się przez graniczny posterunek kontroli. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę jest obowiązana informować o przewidywanym czasie przywozu, rodzaju lub ilości przywożonej przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt, z wyprzedzeniem co najmniej jednego dnia roboczego, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli przejścia granicznego, przez które przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów ma zostać wprowadzona. Do kompetencji urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli należy wgląd do dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, w tym do manifestów pokładowych na statkach i w samolotach. Jeżeli chodzi o kompetencje organów celnych, to nadają one przeznaczenie celne przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, zgodnie z warunkami ustalonymi w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, a osoba odpowiedzialna za

przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów dokonuje jej przywozu albo przewozu zgodnie z nadanym jej przeznaczeniem celnym. Szczegółe regulacje dotyczące przesyłek zwierząt stanowią, że przesyłkę zwierząt transportuje się pod dozorem celnym do granicznego posterunku kontroli lub do stacji kwarantanny, jeżeli taki obowiązek wynika z przepisów odrębnych. Przesyłka zwierząt nie może również opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, jeżeli nie zostanie potwierdzone, w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, że została przeprowadzona weterynaryjna kontrola graniczna i przesyłka zwierząt spełnia warunki określone na podstawie przepisów odrębnych oraz nie zostały uiszczone opłaty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, a w przypadku skierowania przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny lub ich izolacji, koszty z tym związane, nie zostały zabezpieczone. Wyjątki od tej zasady mogą określać przepisy odrębne.

Organ celny jest obowiązany odmówić dopuszczenia do wolnego obrotu przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, jeżeli przesyłka ta nie została poddana weterynaryjnej kontroli granicznej lub przeprowadzona kontrola wykazała, że przesyłka ta nie spełnia wymagań przywozowych. Przepisy odrębne Unii Europejskiej mogą stanowić wyjątki od tej regulacji.

Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przeprowadzający tę kontrolę poświadcza jej wyniki w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy. Wzór takiego świadectwa określają przepisy odrębne Unii Europejskiej. Świadectwo to towarzyszy przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów pozostającej pod dozorem celnym, a jeżeli przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów jest przywożona, towarzyszy jej do pierwszego miejsca jej przeznaczenia. W przypadku przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów, które są zgłaszane do procedury wolnego obrotu w granicznym urzędzie celnym powyższe postanowienie stosuje się do każdej części przesyłki.

Kolejną zasadą wyrażoną w projekcie ustawy jest zakaz przywozu lub przewozu przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów stwarzających groźbę rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt jest zakazany. Przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów, która nie jest objęta powyższym zakazem może być przywożona, jeżeli jest zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego lub dokumentu handlowego w co najmniej jednym z języków urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz

państwa końcowego przeznaczenia wydanego przez właściwą władzę państwa pochodzenia oraz oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.

Przywóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny z państw lub ich części, które znajdują się na listach, ogłaszanych przez Komisję Europejską, natomiast przywóz przesyłek produktów jest dopuszczalny z państw lub ich części lub z zakładów uprawnionych do ich wprowadzania na terytorium Unii Europejskiej, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską.

Projekt zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów.

Projekt ustawy formułuje również ogólne warunki przewozu przesyłek. Zatem przewóz przesyłek produktów jest dopuszczalny, jeżeli przesyłka pochodzi z państwa trzeciego, z którego nie jest zakazane wprowadzanie produktów na terytorium Unii Europejskiej, zostało wydane na ten przewóz pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na pierwsze miejsce wprowadzenia przesyłki, a osoba odpowiedzialna za przesyłkę, przed dokonaniem przewozu, zobowiązała się do odebrania przesyłki w razie jej odrzucenia lub do wyrażenia zgody na jej zniszczenie. Warunku tego nie stosuje się, jeżeli przewóz przesyłek produktów przemieszczanych z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim jest dokonywany wyłącznie w celach przeładunkowych, bez dalszego postoju.

Pozwolenie na przewóz przesyłek wydaje się, jeżeli przesyłce towarzyszą świadectwa weterynaryjne lub inne dokumenty, w razie potrzeby poświadczone tłumaczenie tych świadectw lub dokumentów, oraz przesyłka została poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości w granicznym posterunku kontroli właściwym ze względu na miejsce przywozu przesyłki. Pozwolenie wydaje się w drodze decyzji, na pisemny wniosek osoby odpowiedzialnej za przesyłkę, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

Modyfikacja tych zasad dotyczy przewozu przesyłki produktów drogą morską lub powietrzną, transportem drogowym, kolejowym lub w żegludze śródlądowej.

Przewóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny, jeżeli zostało wydane na ten przewóz pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na

miejsce, w którym przesyłka zostanie przedstawiona do kontroli i, jeżeli jest to konieczne, zostało wydane pozwolenie przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz, a także, jeżeli osoba odpowiedzialna za przesyłkę udokumentuje, że pierwsze państwo trzecie, do którego zostanie wprowadzona przesyłka nie odmówi przyjęcia lub nie odeśle przesyłki, na której przywóz lub przewóz udzieliło pozwolenia, oraz osoba odpowiedzialna za przesyłkę zobowiąże się do przestrzegania przepisów o ochronie zwierząt podczas transportu. Urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli jest obowiązany powiadomić o opuszczeniu przez przesyłkę tego posterunku właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz, oraz graniczny posterunek kontroli wyjścia przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO. Organy celne nie mogą dopuścić do przywozu lub przewozu przesyłki zwierząt, jeżeli przesyłka ta pochodzi z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz jest zabroniony, lub przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych albo zwierzęta objęte przesyłką cierpią lub zachodzi podejrzenie, że cierpią lub są chore na chorobę zakaźną lub inną chorobę, stanowiącą zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, a także wówczas, gdy państwo trzecie, z którego pochodzi przesyłka nie zastosowało się do wymagań przywozowych lub zwierzęta nie są zdolne do kontynuowania podróży lub świadectwo weterynaryjne albo inne dokumenty towarzyszące tej przesyłce nie spełniają wymagań określonych w przepisach odrębnych.

Jeżeli przesyłka produktów spełnia wymagania przywozowe, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli wydaje osobie odpowiedzialnej za przesyłkę uwierzytelnione przez tego lekarza kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania, przy czym oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli. Jeżeli przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe i nie jest przeznaczona tylko na rynek lokalny, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli również wydaje osobie odpowiedzialnej za przesyłkę uwierzytelnione przez tego lekarza kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania.

Jeżeli przesyłka zwierząt jest podzielona, to na każdą jej część wydaje się odrębną kopię wyżej wymienionych dokumentów, przy czym okres ich ważności nie może być dłuższy niż 10 dni. W weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informacje dotyczące przeprowadzanych, w toku weterynaryjnej kontroli granicznej, badań oraz ich wyników, a także pobranych próbek oraz ich wyników; jeżeli wyniki pobranych próbek nie są jeszcze znane w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informację o terminie uzyskania tych wyników.

Graniczny posterunek kontroli, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna, zatwierdza lub cofa zatwierdzenie Komisja Europejska, zgodnie z przepisami odrębnymi Unii Europejskiej. Natomiast minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych granicznych posterunków kontroli.

Ponadto minister właściwy do spraw rolnictwa zawiesza, w drodze zarządzenia, zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli, jeżeli posterunek ten przestał spełniać warunki zatwierdzenia lub w przypadkach poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, o czym informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej. Projekt ustawy zawiera ogólne wymagania dla granicznych posterunków kontroli, a minister właściwy do spraw rolnictwa jest upoważniony do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych warunków wymaganych do zatwierdzenia granicznych posterunków kontroli.

Jeżeli przepisy odrębne obowiązujące na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej albo przepisy państwa miejsca przeznaczenia przewidują poddanie przesyłki zwierząt kwarantannie lub izolacji, to, zgodnie z projektem ustawy, kwarantannę lub izolację przeprowadza się w zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się w państwie pochodzenia przesyłki zwierząt, jeżeli jest poddawana regularnym kontrolom przez przedstawicieli Komisji Europejskiej - w przypadku chorób innych niż pryszczycza, wścieklizna i pomór rzekomy drobiu, albo w zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt. Jeżeli natomiast urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli nakaże, w drodze decyzji, kwarantannę lub izolację przesyłki zwierząt, to powinna się ona odbyć w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu albo w gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt, albo w stacji kwarantanny

znajdującej się w pobliżu gospodarstwa miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt. Projekt ustawy zawiera ogólne warunki dla stacji kwarantanny, natomiast szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzania stacji kwarantanny, w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt, określają przepisy odrębne Unii Europejskiej. Stacje kwarantanny zatwierdza i cofa zatwierdzenie Komisja Europejska, zgodnie z przepisami odrębnymi Unii Europejskiej. Natomiast minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych stacji kwarantanny.

Przewóz przesyłek produktów przeznaczonych do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym utworzonego na podstawie przepisów prawa celnego, jest, zgodnie z projektem ustawy, dopuszczalny, jeżeli osoba odpowiedzialna za przesyłkę zadeklarowała, że przesyłka spełnia wymagania przywozowe i jest przeznaczona ostatecznie do wolnego obrotu na terytorium Unii Europejskiej lub podała inne przeznaczenie przesyłki, jeżeli przesyłka ta nie spełnia wymagań przywozowych. W przypadku braku wyraźnego wskazania przeznaczenia przesyłki projekt ustawy przyjmuje domniemanie, że jest ona przeznaczona do wolnego obrotu. Przesyłkę taką poddaje się w granicznym posterunku kontroli, kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, w celu sprawdzenia czy odpowiada ona warunkom przywozowym. Jeżeli przesyłka spełnia wymagania przywozowe, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych, a przesyłka może zostać wprowadzona, za zgodą właściwego organu celnego, do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym; przesyłka taka spełnia warunki do wprowadzenia do wolnego obrotu. Natomiast, jeżeli przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych, to urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych. W takim przypadku urzędowy lekarz weterynarii oraz właściwy organ celny może, w drodze decyzji, udzielić zgody na wprowadzenie tej przesyłki wyłącznie do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, pod warunkiem, że przesyłka nie pochodzi z państwa trzeciego, z którego przywóz jest zakazany i jest przeznaczona do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym zatwierdzonym do przechowywania tego rodzaju produktów.

Zatwierdzenia takiego dokonuje, w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce położenia tego składu lub magazynu odpowiednio urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli albo powiatowy lekarz weterynarii, na wniosek prowadzącego ten skład lub magazyn. Projekt ustawy określa warunki zatwierdzenia składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych dla produktów niespełniających wymagań przywozowych.

Projekt ustawy stanowi, że przewóz przesyłki produktów niespełniających wymagań przywozowych do składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych jest zabroniony, jeżeli przesyłka zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu. Do obowiązku ministra właściwego do spraw rolnictwa należy przekazywanie Komisji Europejskiej wykazu zatwierdzonych składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz przedsiębiorców zaopatrujących środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywozowych. Przedsiębiorcy ci nie mogą zaopatrywać statków w produkty niespełniające wymagań przywozowych, z wyjątkiem przypadków zaopatrywania pasażerów i załogi poza obszarami przybrzeżnymi terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej. Działalność taka wymaga uzyskania pozwolenia, które wydaje, w drodze decyzji, powiatowy lekarz weterynarii, na wniosek przedsiębiorcy, jeżeli spełnia on warunki określone w ustawie.

Projekt ustawy dopuszcza ponowny przywóz przesyłki produktów pochodzącej z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, której przyjęcia odmówiło państwo trzecie, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w projekcie ustawy. Projekt ustawy stanowi, że jeżeli dokonano przywozu przesyłki zwierząt lub produktów bez przedstawienia jej do weterynaryjnej kontroli granicznej, właściwy miejscowo urzędowy lekarz weterynarii dokonuje zajęcia przesyłki i wydaje decyzję w sprawie jej odesłania, a w przypadku gdy odesłanie przesyłki nie jest możliwe – decyzję w sprawie jej zniszczenia. Projekt ustawy zawiera warunki podjęcia wymienionych wyżej decyzji. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę ponosi koszty wykonywania czynności, związanych ze zniszczeniem przesyłki albo przeznaczeniem mięsa do innych celów.

Projekt ustawy stanowi, że jeżeli na terytorium państwa trzeciego wystąpi choroba zakaźna lub inna choroba zwierząt stanowiąca poważne zagrożenie zdrowia ludzi lub zdrowia zwierząt, albo jeżeli wystąpi inna okoliczność związana z

zagrożeniem zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie działań określonych w przepisach odrębnych. Jeżeli Komisja Europejska nie podejmie, na podstawie odrębnych przepisów, tymczasowych środków zapobiegawczych w stosunku do tego państwa trzeciego lub zakładu znajdującego się w tym państwie, minister właściwy do spraw rolnictwa może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, informując o tym inne państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Jeżeli natomiast przeprowadzona kontrola wykaże, że zostały poważnie lub wielokrotnie naruszone przepisy ustawy lub przepisy odrębne Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, Główny Lekarz Weterynarii jest obowiązany poinformować Komisję Europejską o rodzaju produktów i przesyłce, których dotyczy naruszenie przepisów oraz zarządzić kontrolę wszystkich produktów mających to samo pochodzenie.

Ponadto, jeżeli na podstawie wyników kontroli wykonywanych w miejscu sprzedaży produktów, Główny Lekarz Weterynarii uzna, że przepisy ustawy lub przepisy odrębne w zakresie weterynaryjnej kontroli nie są przestrzegane w granicznym posterunku kontroli, w składzie celnym, składzie wolnocłowym lub magazynie znajdującym się w wolnym obszarze celnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to jest zobowiązany poinformować bezzwłocznie właściwą władzę tego państwa. Jeżeli Główny Lekarz Weterynarii uzna, że podjęte przez tę władzę środki są niewystarczające to dokona przeglądu, wraz z właściwymi władzami zainteresowanego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, i zaproponuje sposób poprawy sytuacji. W razie zwrócenia się w analogicznej sprawie przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Główny Lekarz Weterynarii jest obowiązany podjąć wszelkie niezbędne środki oraz poinformować właściwe władze tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

W zakresie kosztów związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, projekt stanowi, że pokrywa je osoba upoważniona do dysponowania przesyłką. Koszty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej obejmują opłaty i zwrot wydatków wymienione w projekcie ustawy. Minister właściwy

do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych jest obowiązany określić, w drodze rozporządzenia, stawki opłat za czynności wymienione w projekcie ustawy, mając na względzie zapewnienie pokrycia kosztów przeprowadzania tej kontroli.

Opłaty za przeprowadzenie weterynaryjnej kontroli granicznej mają stanowić dochody budżetu państwa i powinny być wnoszone przed przeprowadzeniem weterynaryjnej kontroli granicznej na rachunek bankowy właściwego terytorialnie granicznego posterunku kontroli.

Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązania prawne stanowią wierne, tam gdzie było to konieczne nawet dosłowne, odzwierciedlenie rozwiązań prawnych przyjętych w ustawodawstwie Unii Europejskiej. Wymóg tak dokładnej implementacji przepisów Unii jest podyktowany charakterem problematyki uregulowanej w projekcie ustawy. Sprawy związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej mają wpływ na pozostałe państwa członkowskie, jeżeli takie jest miejsce przeznaczenia przesyłki. Dlatego też Komisja Europejska zabiega o w miarę identyczne, z brzmieniem poszczególnych dyrektyw, rozwiązania prawne, nawet w zakresie używanych sformułowań przez wszystkie państwa członkowskie. Dodatkowe utrudnienie stwarza fakt, że zakres spraw związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej jest w UE uregulowany dyrektywami, które wymagają wdrożenia do ustawodawstwa krajowego, a nie rozporządzeniami jednolicie obowiązującymi na obszarze całej Wspólnoty. Projekt ustawy stanowi zatem próbę dokładnego, zgodnego z zaleceniem ekspertów Unii wdrożenia dyrektyw.

Przewiduje się, że projekt ustawy wejdzie w życie z dniem uzyskania członkostwa przez RP w Unii Europejskiej. W związku z tym ilekroć w projekcie jest mowa o przepisach odrębnych, do których odsyłają niektóre przepisy projektu ustawy, należy przez to rozumieć również odrębne przepisy Unii Europejskiej, a w szczególności liczne i bardzo często zmieniane decyzje Komisji, które, po uzyskaniu członkostwa, będą obowiązywać wprost i które niejednokrotnie zmieniają zasady i warunki przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej w odniesieniu do niektórych produktów czy zwierząt.

Opracowując projekt ustawy pominięto sprawy związane ze szczegółowym sposobem organizacji Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie jej struktury oraz postępowania administracyjnego, w tym trybu odwoławczego. Sprawy te przewiduje się do szczegółowego uregulowania w projekcie ustawy o Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej, który określi szczegółową strukturę tej Inspekcji, zakres jej kompetencji, status pracowników oraz źródła finansowania.

Wykaz przepisów UE implementowanych projektem ustawy:

- 1) Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich;
- 2) Dyrektywa Rady 91/496/EWG z 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich, zmieniająca Dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG.

Ocena skutków regulacji

Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Importerzy, a także podmioty zajmujące się tranzytem zwierząt oraz produktów. Ponadto podmioty prowadzące składy celne, składy wolnocłowe oraz składy w wolnych obszarach celnych, a także przedsiębiorcy zajmujący się zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty.

Inspekcja Weterynaryjna oraz organy celne.

Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego – ocenia się, że wejście w życie ustawy nie spowoduje obciążeń dla budżetów jednostek sektora finansów publicznych.

Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy – wejście ustawy w życie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki.

Wprowadzenie w życie ustawy spowoduje pełne dostosowanie prawa weterynaryjnego do standardów Unii Europejskiej, co umożliwi wprowadzanie do wolnego obrotu na terytorium Wspólnot Europejskich zwierząt lub produktów przez polskich przedsiębiorców.

Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny - nie dotyczy

Konsultacje społeczne

Konsultacje zostały przeprowadzone z:

- organizacjami społeczno-zawodowymi rolników,
- organizacjami pracodawców,
- Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną,
- innymi organizacjami zawodowymi,
- właściwymi jednostkami badawczo-rozwojowymi.

Przekazane uwagi zostały uwzględnione.

UZASADNIENIE
DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU
USTAWY O WETERYNARYJNEJ KONTROLI GRANICZNEJ

Celem projektowanej ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej jest dostosowanie obecnie obowiązujących przepisów w tej materii do wymogów prawa Unii Europejskiej. Ustawa ta ma, z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, zastąpić regulacje rozdziału trzeciego ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.

Podstawowym założeniem projektowanej ustawy jest implementacja, w sposób kompletny i precyzyjny, przepisów regulujących procedury kontrolne i narzędzia administracyjne w ramach przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej obowiązujących we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej. Chodzi o wprowadzenie odpowiednich mechanizmów kontrolnych służących zapewnieniu bezpieczeństwa dla zdrowia ludzi i zwierząt, przy przywozie spoza Wspólnoty oraz przewozie przez terytorium Wspólnot zwierząt i produktów zwierzęcych.

Przepisy projektowanej ustawy stanowiąc mają wierne odzwierciedlenie przepisów Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, to jest przede wszystkim:

- 1) dyrektywy Rady 91/496 z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG,
- 2) dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1994 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich;

Art.2 projektowanej ustawy definiuje podstawowe pojęcia - takie jak przywóz, graniczny posterunek kontroli, kontrola dokumentów, tożsamości i fizyczna, produkt, przesyłka, osoba odpowiedzialna za przesyłkę oraz inne – niezbędne do zrozumienia i prawidłowej interpretacji dalszych przepisów ustawy, tak aby były one zgodne z terminologią jaką posługują się w tej kwestii dyrektywy.

Projektowana ustawa stanowi, iż wszystkie przesyłki wprowadzane na terytorium Unii Europejskiej podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej, zastrzegając jednak kilka wyjątków. Art.3 projektowanej ustawy wyłącza spod weterynaryjnej kontroli granicznej

niektóre zwierzęta, zgodnie z dyrektywą 91/496, natomiast art.33 wymienia szczegółowo produkty, które jej nie podlegają, zgodnie z dyrektywą 97/78.

Zgodnie z przepisami wspólnotowymi, art.7 pozwala organom celnym odmówić dopuszczenia przesyłki do wolnego obrotu, jeżeli nie została poddana weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontrola ta wykazała, że dana przesyłka nie spełnia stosownych wymagań. W art.10 określone są dokumenty jakie winny towarzyszyć przesyłce oraz sposób w jaki winna być ona oznakowana przy przybyciu do granicznego posterunku kontroli. Określa także szczegółowo skąd dopuszczalny jest przywóz produktów i zwierząt. Ust.4 niniejszego artykułu stanowi natomiast delegację dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do szczegółowego określenia, w drodze rozporządzenia, warunków i sposobu przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej tak, aby była ona zgodna z wymaganiami stawianymi przez prawo Unii Europejskiej.

Art.11 i 12 projektowanej ustawy określają warunki na jakich dopuszcza się przewóz przesyłek produktów (art.11) i zwierząt (art.12). Przepisy te ustanawiają skąd może on mieć miejsce, jakie dokumenty powinna posiadać przesyłka, jakim kontrolom musi zostać poddana, kiedy może zostać z nich zwolniona oraz w jaki sposób winna być transportowana. Art.13 określa jakim trzem rodzajom kontroli – dokumentów, tożsamości i fizycznej – poddawana jest każda przesyłka produktów i zwierząt. Dokumenty jakie powinien wystawić urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli po dokonaniu tej kontroli określa art.14.

Art.17 poświęcony jest problemowi kwarantanny zwierząt. Określa on gdzie ma się ona odbywać, w jakich miejscach mogą być umieszczone stacje kwarantanny oraz określa wymagania jakie stawiają przepisy Unii Europejskiej, aby miejsca te mogły być zatwierdzone.

Art.22-27 dotyczą przesyłek produktów przeznaczonych do składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów w wolnych obszarach celnych. Określają one jakie warunki musi spełniać taka przesyłka, jakim kontrolom należy ją poddać, jakie dokumenty winny jej towarzyszyć, w jakiej sytuacji może opuścić wyżej wymienione pomieszczenia oraz gdzie i w jakich celach zostać przewieziona. Art.24 pkt 4 określa jakie warunki muszą spełniać składy i magazyny, aby mogły zostać zatwierdzone. Natomiast art.28 i 29 określa sposób ich zatwierdzania, a także czynności podejmowane w przypadku nie spełniania przez dane pomieszczenie stawianych wymogów.

Art.30 reguluje kwestie związane z przedsiębiorcami zaopatrującymi środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty przeznaczone do spożycia przez pasażerów i załogę.

Art.32 określa warunki przyjęcia z powrotem przesyłki, której przyjęcia odmówiło państwo trzecie.

Jeżeli przesyłka została wprowadzona bez przestawienia jej do weterynaryjnej kontroli granicznej, lub przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych, art. 34 i 35 określają działania jakie należy podjąć odpowiednio względem produktów lub zwierząt. Natomiast art.38 określa działania w przypadku stwierdzenia lub podejrzenia wystąpienia na terytorium państwa trzeciego, z którego pochodzi przesyłka, okoliczności stanowiących zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi.

Końcowe artykuły projektowanej ustawy (art.40-49) regulują kwestie kompetencji poszczególnych organów w ramach dokonywania weterynaryjnej kontroli granicznej, a także kwestie opłat za dokonywanie czynności kontrolnych oraz sankcje karne jakie można nałożyć w przypadku naruszeń przepisów ustawy.

Wszystkie wyżej wymienione przepisy są niezbędne w polskim systemie prawnym, aby po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej był on zgodny z *acquis*, a tym samym dawał pewność przeprowadzania takich samych kontroli granicznych na całym obszarze UE.

Konieczność bardzo precyzyjnej transpozycji, która niejednokrotnie wymusiła na projektodawcy odejście od tradycyjnych kanonów legislacji, podyktowana jest "wspólnotowym" znaczeniem problemu. Należy bowiem mieć na uwadze, że rzetelność i prawidłowość weterynaryjnej kontroli granicznej przeprowadzonej w jednym państwie członkowskim ma wpływ na bezpieczeństwo zdrowotne ludzi i zwierząt na całym terytorium Unii Europejskiej. Stąd też Komisja Europejska kładzie ogromny nacisk, aby sposób implementacji przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej był niemal identyczny we wszystkich państwach członkowskich.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr. Min. DH/193 /2003/DPE/kz

Warszawa, *9.06.* 2003 r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (DZ. U. Nr 106 poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej (nowy tekst), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektowanej ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej, jest dostosowanie obecnie obowiązujących przepisów w tej materii do wymogów prawa Unii Europejskiej. Ustawa ta ma, z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, zastąpić regulacje rozdziału trzeciego ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.
- II. Podstawowym założeniem projektowanej ustawy jest implementacja, w sposób kompletny i precyzyjny, wszystkich przepisów regulujących procedury kontrolne i narzędzia administracyjne w ramach przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej, obowiązujące we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Chodzi tu o wprowadzenie odpowiednich mechanizmów kontrolnych służących zapewnieniu bezpieczeństwa dla zdrowia ludzi i zwierząt, przy przywozie spoza Wspólnoty oraz przewozie przez terytorium Wspólnot zwierząt i produktów zwierzęcych.

III. Przepisy projektowanej ustawy stanowić mają wierne odzwierciedlenie przepisów Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, to jest przede wszystkim:

1) dyrektywy Rady 91/496 z 15 lipca 1991 r. określającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich, zmieniającej dyrektywy 89/662, 90/425 oraz 90/675, wraz z późniejszymi zmianami, oraz

2) dyrektywy Rady 97/78/EC z dnia 14 grudnia 1994 r. określającej zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich;

IV. Konieczność bardzo precyzyjnej transpozycji, która niejednokrotnie wymusiła na projektodawcy odejście od tradycyjnych kanonów legislacji, podyktowana jest "wspólnotowym" znaczeniem problemu. Należy bowiem mieć na uwadze, że rzetelność i prawidłowość weterynaryjnej kontroli granicznej przeprowadzonej w jednym państwie członkowskim ma wpływ na bezpieczeństwo zdrowotne ludzi i zwierząt na całym terytorium Unii Europejskiej. Stąd też Komisja Europejska kładzie ogromny nacisk, aby sposób implementacji przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej był niemal identyczny we wszystkich państwach członkowskich.

V. Projektowana ustawa określa zasady przywozu i przewozu zwierząt i produktów na terytorium Wspólnoty Europejskiej, przeprowadzania granicznej kontroli weterynaryjnej oraz uregulowań finansowych powyższych czynności. Definiuje podstawowe pojęcia - takie jak przywóz, weterynaryjna kontrola graniczna, graniczny posterunek kontroli, kontrola dokumentów, tożsamości i fizyczna, produkt, przesyłka oraz inne - niezbędne do zrozumienia i prawidłowej interpretacji dalszych przepisów ustawy.

VI. Projektowana ustawa stanowi, iż wszystkie przesyłki wprowadzane na terytorium Unii Europejskiej podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej, zastrzegając kilka wyjątków dotyczących tak zwierząt jak i produktów. Ustawa określa także miejsca gdzie mogą znajdować się graniczne posterunki kontroli oraz jakie muszą one spełniać wymogi, aby być zatwierdzonymi przez Komisję Europejską. Projektowana ustawa precyzuje dalej w jaki sposób przesyłki są wprowadzane na terytorium państw

członkowskich UE i jakim kontrolom mają być poddawane. Określa także dokumenty jakie powinny towarzyszyć przesyłce przy przybyciu na granicę oraz jakie dokumenty winny zostać wystawione po dokonaniu kontroli.

- VII. Projekt określa przypadki kiedy organy celne mogą odmówić wprowadzenia na terytorium UE przesyłki, oraz działania jakie należy podjąć w przypadku gdy przesyłka nie spełnia wymagań lub istnieje przypuszczenie, że przesyłka może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego. Dotyczy to zarówno kwestii przywozu jak i przewozu przesyłek. W przypadku zwierząt ustawa określa w jakich przypadkach należy przeprowadzić kwarantannę zwierząt, kto decyduje o jej nałożeniu i gdzie może się ona odbywać, określając warunki jakie powinna spełniać stacja kwarantanny. W przypadku przesyłek produktów ustawa określa sposoby ich wprowadzania do składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów w wolnych obszarach celnych, a także warunki jakie miejsca te winny spełniać oraz sposoby dokonywania w nich kontroli.
- VIII. Projektowana ustawa szczegółowo reguluje kwestię kompetencji poszczególnych organów w ramach dokonywania weterynaryjnej kontroli granicznej, a także kwestie opłat za dokonywanie czynności kontrolnych oraz sankcje karne jakie można nałożyć w przypadku naruszeń przepisów ustawy.
- IX. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, iż przedłożony projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU

Jarosław Pietras

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Jerzy Pilarczyk

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI ¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów

Na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz.U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przesyłka zwierząt może być przywożona z państw trzecich, jeżeli:

- 1) pochodzi z państw trzecich lub ich części wymienionych na listach państw, z których jest dopuszczalny przywóz;
- 2) towarzyszy jej świadectwo zdrowia.

§ 2. Przywóz zwierząt, które padły lub zostały uśmiercone, w celu innym niż spożycie przez człowieka, i nie były w chwili śmierci chore na chorobę zakaźną zwierząt, ani o nią podejrzane, jest zakazany, jeżeli nie poddano ich obróbce, która zapewnia uśmiercenie zarasków chorób zakaźnych zwierząt.

§ 3. 1. Przywiezione zwierzęta mogą być transportowane wyłącznie bezpośrednio do ich miejsca przeznaczenia.

2. Transportowanym zwierzętom towarzyszą świadectwa, wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii w weterynaryjnym punkcie kontroli granicznej, potwierdzające, że zwierzęta odpowiadają przepisom przywozowym.

§ 4. 1. Przywożone zwierzęta rzeźne parzystokopytne mogą być przemieszczane wyłącznie bezpośrednio do zatwierdzonej rzeźni. Odbiorca zwierząt poddaje je ubojowi w ciągu 72 godzin od ich przybycia, o ile nie określono krótszego terminu.

2. Przywożone rzeźne zwierzęta jednokopytne mogą być przemieszczane wyłącznie bezpośrednio do zatwierdzonej rzeźni. Odbiorca lub posiadacz takich zwierząt poddaje je ubojowi w terminie 5 dni od ich przybycia do rzeźni, ale nie później niż:

- 1) 8 dni od przywozu, jeżeli zwierzęta zostały przemieszczone bezpośrednio do zatwierdzonej rzeźni;
- 2) 10 dni od przywozu, jeżeli zwierzęta były przemieszczane do rzeźni przez zatwierdzony punkt gromadzenia zwierząt.

3. Przywieziony drób rzeźny może być transportowany wyłącznie bezpośrednio do rzeźni drobiu i poddany ubojowi w ciągu 72 godzin od jego przybycia.

§ 5. 1. Przywożone zwierzęta hodowlane lub użytkowe, z wyjątkiem tymczasowo przywożonych zwierząt jednokopytnych oraz ryb słodkowodnych, podlegają, w zakładzie przeznaczenia, 30 dniowej urzędowej obserwacji, przeprowadzonej przez powiatowego lekarza weterynarii.

2. W czasie urzędowej obserwacji, posiadacz zwierząt nie może ich przemieszczać poza zakład, nawet w przypadku ich padnięcia, bez zezwolenia powiatowego lekarza weterynarii.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 2, dotyczy wszystkich utrzymywanych w danym zakładzie zwierząt podatnych na choroby zakaźne, o ile zwierzęta przywiezione nie zostały całkowicie odizolowane od pozostałych zwierząt tego zakładu.

4. Powiatowy lekarz weterynarii może w indywidualnym przypadku zezwolić na wyjątek od ust. 1, jeżeli nie zachodzi obawa rozprzestrzenienia chorób zakaźnych zwierząt.

§ 6. 1. Drób użytkowy lub hodowlany w przesyłkach powyżej 19 zwierząt, z wyjątkiem drobiu przeznaczonego do podwyższenia stanu pogłowia dziko żyjącego, podlega w zakładzie przeznaczenia obserwacji prowadzonej przez powiatowego lekarza weterynarii, przez co najmniej sześć tygodni lub - jeżeli przed upływem tego terminu zostanie poddany ubojowi – do czasu uboju.

2. Drób przeznaczony do podwyższenia stanu pogłowia dziko żyjącego podlega w zakładzie przeznaczenia obserwacji powiatowego lekarza weterynarii, przez co najmniej 14 dni.

3. Drób wylęgły z jaj wylęgowych przywiezionych w przesyłkach powyżej 19 sztuk podlega obserwacji przez powiatowego lekarza weterynarii w zakładzie, do którego został wstawiony po wylęgu, przez co najmniej 3 tygodnie.

4. Obserwacji, o której mowa w ust. 1-3, podlega także inny drób i inne jaja wylęgowe, połączone z przywiezionym drobiem, przywiezionymi jajami lub drobiem wylęglym z przywiezionych jaj.

5. Po zakończeniu obserwacji, o której mowa w ust. 1 - 3, powiatowy lekarz weterynarii przeprowadza badanie kliniczne żywego drobiu, a w razie potrzeby pobiera próbki dla oceny ogólnego stanu zdrowia takiego drobiu.

§ 7. 1. Małpy lub małpiatki przywiezione z innego państwa przemieszczane są wyłącznie bezpośrednio do zakładu zatwierdzonego do tego celu przez powiatowego lekarza weterynarii.

2. W indywidualnym przypadku może zostać udzielone zezwolenie na przemieszczenie małp lub małpiatek, jeżeli zapewniono nierozprzestrzenienie chorób zakaźnych zwierząt.

§ 8. Przywiezione papugi i papużki podlegają izolacji w miejscu przeznaczenia w zakładzie wskazanym w zezwoleniu na przywóz i według bliższych wskazań powiatowego lekarza weterynarii.

§ 9. 1. Surowiec do wytwarzania produktów farmaceutycznych może być przemieszczany po przywiezieniu wyłącznie bezpośrednio do:

- 1) zakładu, posiadającego zezwolenie na zarobkowe wytwarzanie leczniczych produktów weterynaryjnych z użyciem surowca lub
- 2) do zakładu składującego lub sortującego, zatwierdzonego w takim celu przez powiatowego lekarza weterynarii.

2. Surowiec do wytwarzania produktów technicznych może być przemieszczany po przywiezieniu wyłącznie bezpośrednio do:

- 1) zakładu, posiadającego zezwolenie na zarobkowe wytwarzanie produktów technicznych z użyciem surowca lub
- 2) lub do zakładu składującego zatwierdzonego do tego celu przez powiatowego lekarza weterynarii;

3. Surowiec do wytwarzania karmy dla zwierząt domowych może być przemieszczany po przywiezieniu wyłącznie bezpośrednio do:

- 1) zakładu, posiadającego zezwolenie na zarobkowe wytwarzanie karmy dla zwierząt domowych z użyciem surowca lub
- 2) do zakładu składującego zatwierdzonego do tego celu przez powiatowego lekarza weterynarii.

§ 11. 1. Kontrolę fizyczną przesyłek produktów przeprowadza się w celu sprawdzenia, czy produkty odpowiadają ich przeznaczeniu wskazanemu w świadectwie weterynaryjnym lub innym dokumencie. Gwarancje dotyczące pochodzenia, dane przez państwo trzecie są odpowiednio sprawdzane jak również warunki transportu, które mogły mieć wpływ na jakość przesyłki.

2. Kontrola fizyczną przeprowadza się z częstotliwością określoną w przepisach odrębnych Unii Europejskiej.

§ 12. 1. Każdą przesyłkę produktów poddaje się kontroli dokumentów, niezależnie od jej przeznaczenia celnego, w celu ustalenia, czy:

- 1) zawarta w świadectwie weterynaryjnym lub innych dokumentach informacja odpowiada informacji zadeklarowanej przed dokonaniem weterynaryjnej kontroli granicznej;
- 2) w przypadku przywozu, informacje zawarte w świadectwie weterynaryjnym lub innych dokumentach spełniają wymagane gwarancje.

2. Urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli ustala tożsamość każdej przesyłki produktów w celu sprawdzenia, czy produkty te są zgodne z informacjami podanymi w świadectwie weterynaryjnym lub innych dokumentach, dokumentach w tym sprawdza:

- 1) pieczęcie na kontenerach oraz zawarte na nich informacje;
- 2) inne pieczęcie, oznakowanie lub stemple na przesyłce;
- 3) etykiety na produktach w opakowaniach pierwotnych.

§ 13. Po zakończeniu kontroli fizycznej, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli zamyka i pieczętuje otwarte opakowania oraz zakłada plomby na kontenery; ilość założonych plomb wskazuje się w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy.

§ 14. Jeżeli kontrola przeprowadzona w weterynaryjnym punkcie kontroli granicznej wykaże, że przesyłka nie odpowiada przepisom przywozowym, przesyłkę należy odrzucić, a towarzyszące jej świadectwo unieważnić przez odcisnięcie na nim pieczęci w kolorze czerwonym o treści „przesyłka odrzucona”.

§ 15. 1. Sposób przeprowadzania kontroli dokumentów przesyłek zwierząt określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Sposób przeprowadzania kontroli tożsamości i kontroli fizycznej przesyłek zwierząt określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Sposób przeprowadzania kontroli fizycznej przesyłek produktów określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

- 1) Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. z 2002 r. Nr 32, poz. 305).

Załącznik nr 1

Sposób przeprowadzania kontroli dokumentów przesyłek zwierząt

Kontrolę świadectwa towarzyszącego przesyłce zwierząt przeprowadza się w zakresie potwierdzenia czy świadectwo:

- 1) jest oryginałem;
- 2) zostało wystawione co najmniej w języku polskim oraz w jednym z języków urzędowych państwa przeznaczenia oraz w języku kraju pochodzenia;
- 3) dotyczy kraju pochodzenia lub części kraju pochodzenia, zatwierdzonego do przywozu;
- 4) w swej treści i formie odpowiada wzorowi, który został ustalony dla danego gatunku zwierząt i ich przeznaczenia oraz właściwego kraju pochodzenia;
- 5) składa się z jednego arkusza lub stanowi nierozdzielnie połączony dokument wielostronicowy oraz jest oznaczone numerem bieżącym;
- 6) jest całkowicie wypełnione i nie zostało zmienione, chyba że poprzez dokonanie skreśleń, które opatrzone podpisem i pieczęcią urzędową podpisanej osoby;
- 7) zostało wystawione w czasie pozostającym w związku z czasem załadunku do wywozu do Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) jest wystawione dla jednego odbiorcy;
- 9) w razie potrzeby odnosi się do zakładu zatwierdzonego do przywozu;
- 10) jest opatrzone podpisem i czytelnie podanym nazwiskiem oraz oznaczeniem organu podpisującego i urzędową pieczęcią kraju wysyłki;
- 11) posiada pieczęć kraju wysyłki oraz podpis organu są w kolorze odmiennym od pozostałej części pisma.

Załącznik nr 2**Sposób przeprowadzania kontroli tożsamości i kontroli fizycznej przesyłek zwierząt****Kontrola tożsamości**

1. W przypadku zwierząt parzystokopytnych i jednokopytnych w przesyłkach nie większych niż 10 zwierząt - porównanie oznakowania każdego zwierzęcia z danymi zawartymi w świadectwie towarzyszącym zwierzętom.
2. W przypadku zwierząt parzystokopytnych i jednokopytnych w przesyłkach powyżej 10 zwierząt - porównanie oznakowania 10% zwierząt, lecz co najmniej 10 zwierząt, z danymi zawartymi w świadectwie towarzyszącym zwierzętom.
3. Podwyższenie liczby kontrolowanych zwierząt aż do liczby wszystkich zwierząt w przesyłce w razie stwierdzenia błędnych danych podczas przeprowadzania kontroli, zgodnie z ust. 1.
4. W przypadku drobiu i ryb słodkowodnych w przesyłkach nie większych niż 10 pojemników transportowych - porównanie gatunku w każdym pojemniku transportowym i oznakowania każdego pojemnika transportowego z danymi zawartymi w świadectwie towarzyszącym przesyłce.
5. Drób i ryby słodkowodne w przesyłkach powyżej 10 pojemników transportowych - porównanie oznakowania 10% pojemników transportowych, lecz nie mniej niż 10 pojemników, z danymi zawartymi w świadectwie towarzyszącym przesyłce.
6. Podwyższenie liczby kontrolowanych pojemników transportowych aż do liczby wszystkich pojemników w przesyłce w razie stwierdzenia błędnych danych podczas przeprowadzania kontroli zgodnie z ust. 4..
7. Kontrola wrywkowa, czy zwierzęta znajdujące się w pojemnikach transportowych odpowiadają danym dotyczącym gatunku i przeznaczenia, zawartym w świadectwie towarzyszącym zwierzętom
8. Pozostałe zwierzęta - porównanie gatunku i oznakowania zwierząt lub pojemników transportowych z danymi zawartymi w świadectwie towarzyszącym przesyłce.

Kontrola fizyczna

1. Zwierzęta parzystokopytne lub jednokopytne - po wyładowaniu wszystkich zwierząt ze środka transportu pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii zbadanie zwierząt i pobranie próbek, zgodnie z zakresem i częstotliwością określoną odrębnymi.
2. Zwierzęta użytkowe lub hodowlane za wyjątkiem zwierząt z ogrodów zoologicznych i cyrków:

- 1) przesyłki poniżej 10 zwierząt - zbadanie każdego zwierzęcia;
- 2) przesyłki 10 lub więcej zwierząt - zbadanie co najmniej 10% zwierząt, lecz nie mniej niż 10 zwierząt reprezentatywnych dla przesyłki.

3. Zwierzęta rzeźne:

- 1) przesyłki poniżej 5 zwierząt - zbadanie każdego zwierzęcia;
- 2) przesyłki 5 lub więcej zwierząt - zbadanie co najmniej 5% zwierząt, lecz nie mniej niż 5 zwierząt reprezentatywnych dla przesyłki.

4. Ryby słodkowodne - badanie w przypadku podejrzenia szczególnego zagrożenia wynikającego z danego gatunku zwierząt lub ich pochodzenia oraz w razie innych nieprawidłowości.

5. Zwierzęta przeznaczone dla laboratoriów, mające uznany status zdrowotny w odniesieniu do pewnych chorób i transportowane w kontrolowanych warunkach środowiskowych w zamkniętych pojemnikach transportowych - badanie w przypadku podejrzenia szczególnego zagrożenia wynikającego z danego gatunku zwierząt lub ich pochodzenia oraz w razie innych nieprawidłowości.

6. Pozostałe zwierzęta - obserwacja stanu zdrowia oraz zachowania zwierzęcia lub całej grupy zwierząt albo ich reprezentatywnej liczby; a w przypadku podejrzenia nieprawidłowości – podwyższenie liczby kontrolowanych zwierząt lub bardziej wyczerpujące badania względnie pobranie próbek.

Załącznik nr 3**Sposób przeprowadzania kontroli fizycznej przesyłek produktów**

1. Badanie organoleptyczne, w tym zapach, barwa, konsystencja, smak.
2. Proste badania fizyko-chemiczne, w tym nacięcia, rozmrażanie, gotowanie.
3. Badania laboratoryjne w celu stwierdzenia pozostałości, zarasków, substancji zanieczyszczających, dowodów zaistniałych zmian.
4. Sprawdzenie stanu środków transportu, w szczególności niesprawności lub przerwy w łańcuchu chłodniczym.
5. Sprawdzenie rzeczywistej masy przesyłki oraz porównanie jej z masą podaną w świadectwie weterynaryjnym; jeżeli to konieczne należy zważyć całą przesyłkę.
6. Sprawdzenie opakowań oraz ich oznakowania (pieczęcie, naklejki) pod kontem wymagań w zakresie oznakowania.
7. Sprawdzenie temperatury produktów zgodnej z obowiązującymi przepisami.
8. Sprawdzenie całej przesyłki lub jej próbek przed badaniem organoleptycznym, fizykochemicznym i badaniami laboratoryjnymi.
9. Badania laboratoryjne przeprowadza się na odpowiedniej ilości próbek pobranych z całej przesyłki, która może być częściowo wyładowana w celu dostępu do wszystkich partii przesyłki.
10. Badanie laboratoryjne obejmuje 1% jednostek lub opakowań w przesyłce, jednak nie mniej niż dwie jednostki lub opakowania w przesyłce do 10 jednostek lub opakowań. Dopuszcza się w razie potrzeby bardziej szczegółowe badania.
11. W przypadku dużej przesyłki pobiera się co najmniej 5 próbek z różnych części przesyłki.
12. Jeżeli są przeprowadzane badania laboratoryjne, a ich wyniki nie mogą być jeszcze podane lub gdy nie istnieje bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt przesyłka może zostać zwolniona.
13. Jeżeli badania laboratoryjne są przeprowadzane z powodu podejrzenia o nieprawidłowości lub jeżeli uprzednio przeprowadzono badania z wynikiem dodatnim, to przesyłka nie może zostać zwolniona do czasu uzyskania wyników ujemnych badań.
14. Środki transportu rozładowuje się całkowicie w przypadku, gdy:
 - 1) załadunek został wykonany w taki sposób, że częściowy wyładunek nie umożliwia dostępu do całej przesyłki;
 - 2) badania próbek wykazały istnienie nieprawidłowości;
 - 3) nieprawidłowości zostały stwierdzone w poprzedniej przesyłce tego rodzaju;
 - 4) zachodzi podejrzenie urzędowego lekarza weterynarii co do nieprawidłowości w przesyłce.

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. ust..... ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej.

Zgodnie z projektem przesyłka zwierząt może być przywożona z państw trzecich, jeżeli pochodzi z państw trzecich lub ich części wymienionych na listach państw, z których jest dopuszczalny przywóz oraz towarzyszy jej świadectwo zdrowia Przywóz zwierząt, które padły lub zostały uśmiercone, w celu innym niż spożycie przez człowieka, i nie były w chwili śmierci chore na chorobę zakaźną zwierząt, ani o nią podejrzane, jest zakazany, jeżeli nie poddano ich obróbce, która zapewnia uśmiercenie zarazków chorób zakaźnych zwierząt.

Przywiezione zwierzęta mogą być transportowane wyłącznie bezpośrednio do ich miejsca przeznaczenia. Transportowanym zwierzętom towarzyszą świadectwa, wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii w weterynaryjnym punkcie kontroli granicznej, potwierdzające, że zwierzęta odpowiadają przepisom przywozowym. Przywożone zwierzęta rzeźne parzystokopytne mogą być, zgodnie z projektem przemieszczane wyłącznie bezpośrednio do zatwierdzonej rzeźni. Odbiorca zwierząt ma obowiązek poddać je ubojowi w ciągu 72 godzin od ich przybycia, o ile nie określono krótszego terminu. Natomiast przywożone rzeźne zwierzęta jednokopytne mogą być przemieszczane wyłącznie bezpośrednio do zatwierdzonej rzeźni. Odbiorca lub posiadacz takich zwierząt poddaje je ubojowi w terminie 5 dni od ich przybycia do rzeźni, ale nie później niż 8 dni od przywozu, jeżeli zwierzęta zostały przemieszczone bezpośrednio do zatwierdzonej rzeźni oraz 10 dni od przywozu, jeżeli zwierzęta były przemieszczane do rzeźni przez zatwierdzony punkt gromadzenia zwierząt. Jeżeli chodzi o przywieziony drób rzeźny może być transportowany wyłącznie bezpośrednio do rzeźni drobiu i poddany ubojowi w ciągu 72 godzin od jego przybycia. Zgodnie z projektem przywożone zwierzęta hodowlane lub użytkowe, z wyjątkiem tymczasowo przywożonych zwierząt jednokopytnych oraz ryb słodkowodnych, podlegają, w zakładzie przeznaczenia, 30 dniowej urzędowej obserwacji, przeprowadzonej przez powiatowego lekarza weterynarii. W czasie urzędowej obserwacji, posiadacz zwierząt nie może ich przemieszczać poza zakład, nawet w przypadku ich padnięcia, bez zezwolenia powiatowego lekarza weterynarii. Powyższy zakaz dotyczy wszystkich utrzymywanych w danym zakładzie zwierząt podatnych na choroby zakaźne, o ile zwierzęta przywiezione nie zostały całkowicie odizolowane od pozostałych zwierząt tego zakładu. Stosownie do przepisów projektu, drób użytkowy lub hodowlany w przesyłkach powyżej 19 zwierząt, z wyjątkiem drobiu przeznaczonego do podwyższenia stanu pogłowia dziko żyjącego, podlega w zakładzie przeznaczenia obserwacji prowadzonej przez powiatowego lekarza weterynarii, przez co najmniej sześć tygodni lub - jeżeli przed upływem tego terminu zostanie poddany ubojowi – do czasu uboju. Natomiast drób przeznaczony do podwyższenia stanu pogłowia dziko żyjącego podlega w zakładzie przeznaczenia obserwacji powiatowego lekarza weterynarii, przez co najmniej 14 dni, a drób wylęgły z jaj wylęgowych przywiezionych w przesyłkach powyżej 19 sztuk podlega obserwacji przez powiatowego lekarza weterynarii w zakładzie, do którego został wstawiony po wylęgu, przez co najmniej 3 tygodnie. Obserwacji podlega także inny drób i inne jaja wylęgowe, połączone z przywiezionym drobiem, przywiezionymi jajami lub drobiem wylęgłym z przywiezionych jaj. Po zakończeniu obserwacji powiatowy lekarz weterynarii przeprowadza badanie kliniczne żywego drobiu, a w razie potrzeby pobiera próbki dla oceny ogólnego stanu zdrowia takiego drobiu.

Małpy lub małpiatki przywiezione z innego państwa przemieszczane są wyłącznie bezpośrednio do zakładu zatwierdzonego do tego celu przez powiatowego lekarza weterynarii. W indywidualnym przypadku może zostać udzielone zezwolenie na przemieszczenie małp lub małpiatek, jeżeli zapewniono nierozprzestrzenienie chorób zakaźnych zwierząt. Przywiezione papugi i papużki podlegają izolacji w miejscu przeznaczenia w zakładzie wskazanym w zezwoleniu na przywóz i według bliższych wskazań powiatowego lekarza weterynarii. Surowiec do wytwarzania produktów farmaceutycznych może być przemieszczany po przywiezieniu wyłącznie bezpośrednio do zakładu, posiadającego zezwolenie na zarobkowe wytwarzanie leczniczych produktów weterynaryjnych z użyciem surowca lub do zakładu składującego lub sortującego, zatwierdzonego w takim celu przez powiatowego lekarza weterynarii. Surowiec do wytwarzania produktów technicznych może być przemieszczany po przywiezieniu wyłącznie bezpośrednio do zakładu, posiadającego zezwolenie na zarobkowe wytwarzanie produktów technicznych z użyciem surowca lub do zakładu składującego zatwierdzonego do tego celu przez powiatowego lekarza weterynarii. Surowiec do wytwarzania karmy dla zwierząt domowych może być przemieszczany po przywiezieniu wyłącznie bezpośrednio do zakładu, posiadającego zezwolenie na zarobkowe wytwarzanie karmy dla zwierząt domowych z użyciem surowca lub do zakładu składującego zatwierdzonego do tego celu przez powiatowego lekarza weterynarii. Kontrolę fizyczną przesyłek produktów przeprowadza się w celu sprawdzenia, czy produkty odpowiadają ich przeznaczeniu wskazanemu w świadectwie weterynaryjnym lub innym dokumencie. Gwarancje dotyczące pochodzenia, dane przez państwo trzecie są odpowiednio sprawdzane jak również warunki transportu, które mogły mieć wpływ na jakość przesyłki. Kontrola fizyczną przeprowadza się z częstotliwością określoną w przepisach odrębnych Unii Europejskiej. Zgodne produktów projektem rozporządzenia każdą przesyłkę produktów poddaje się kontroli dokumentów, niezależnie od jej przeznaczenia celnego, w celu ustalenia, czy zawarta w świadectwie weterynaryjnym lub innych dokumentach informacja odpowiada informacji zadeklarowanej przed dokonaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, a w przypadku przywozu, informacje zawarte w świadectwie weterynaryjnym lub innych dokumentach spełniają wymagane gwarancje. Stosownie do postanowień projektu, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli ustala tożsamość każdej przesyłki produktów w celu sprawdzenia, czy produkty te są zgodne z informacjami podanymi w świadectwie weterynaryjnym lub innych dokumentach, dokumentach w tym sprawdza pieczęcie na kontenerach oraz zawarte na nich informacje, inne pieczęcie, oznakowanie lub stemple na przesyłce oraz etykiety na produktach w opakowaniach pierwotnych. Po zakończeniu kontroli fizycznej, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli zamyka i pieczętuje otwarte opakowania oraz zakłada plomby na kontenery; ilość założonych plomb wskazuje się w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy. Natomiast, jeżeli kontrola przeprowadzona w weterynaryjnym punkcie kontroli granicznej wykaże, że przesyłka nie odpowiada przepisom przywozowym, przesyłkę należy odrzucić, a towarzyszące jej świadectwo unieważnić przez odcisnięcie na nim pieczęci w kolorze czerwonym o treści „przesyłka odrzucona”.

Ocena skutków regulacji

Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny:

- importerzy,
- podmioty zajmujące się tranzytem zwierząt oraz produktów,

- organy Inspekcji Weterynaryjnej

Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego – ocenia się, że wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje obciążeń dla budżetów jednostek sektora finansów publicznych.

Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy – wejście w życie rozporządzenia nie będą miały wpływu na rynek pracy.

Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki.

Wprowadzenie w życie rozporządzenia spowoduje dostosowanie prawa weterynaryjnego do standardów Unii Europejskiej, co umożliwi wprowadzanie do wolnego obrotu na terytorium Wspólnot Europejskich zwierząt lub produktów przez polskich przedsiębiorców.

Wpływ aktu normatywnego na sytuację rozwój regionalny -nie dotyczy

Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia będzie konsultowany z:

- organizacjami społeczno-zawodowymi rolników,
- organizacjami pracodawców,
- Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną,
- innymi organizacjami zawodowymi,
- właściwymi jednostkami badawczo-rozwojowymi.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
WETERYNARYJNEJ KONTROLI GRANICZNEJ

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 27 maja 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Rolnictwo”

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i projektem aktu wykonawczego
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 9 czerwca 2003 r.
5.	<p>Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej:</p> <ul style="list-style-type: none">– Decyzja Komisji 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r. w sprawie skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne (Animo),– Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych na rynek wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG,– Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG,– Decyzja Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG,– Dyrektywa Rady 96/43/WE z dnia 26 czerwca 1996 r. zmieniająca i konsolidująca dyrektywę 85/73/EWG w celu zapewnienia finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych żywych zwierząt i niektórych produktów zwierzęcych oraz zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG i 91/496/EWG,– Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich,– Rozporządzenie 2002/1774/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi,– Rozporządzenie Rady nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny – tekst został przekazany do Sejmu, znajduje się w druku nr 1263.